

DUMNEZEU ASCUNS ȘI DESCOPERIT ÎN SIMPLITATE

Bună dimineața, prieteni. Consider ca un moment important din viața mea să fiu din nou aici în capelă. Este o clădire frumoasă, iar copiii lui Dumnezeu stau astăzi aici în casa lui Dumnezeu. Ieri când am venit, m-am mirat foarte mult când am văzut cum ați modificat-o. Nu mi-am imaginat niciodată că va arăta așa de bine. Când am văzut schița, m-am gândit că spațiul secundar va fi prea mic, dar constat că totul este foarte frumos și spațios, lucru pentru care Îi mulțumim Celui Atotputernic.

Nu

demult, pe locul acesta creșteau crini de baltă. Crinul este o floare deosebită, deși se naște în mlaștină și trebuie să străpungă mărul și apa, până ajunge la suprafață ca să-și poată arăta frumusețea. În dimineața aceasta, îl privesc duhovnicește, pentru că aici s-au întâmplat multe lucruri asemănătoare: un crin de baltă și-a croit drum prin mlaștină și apă, iar când a ajuns la suprafață, și-a desfăcut frunzele mici și l-a oglindit chiar pe Crinul din vale.

Fie

ca această clădire să rămână multă vreme în picioare și să fie o casă predată Domnului. Vechea capelă a fost inaugurată în anul 1933, dar cred că în dimineața aceasta ar fi bine să avem din nou un serviciu de consacrare, mai ales din pricina celor care au creat posibilitatea aceasta prin dragoste și dăruire pentru Hristos. Mulțumesc fiecăruia dintre voi pentru jertfă și pentru tot ce ați făcut, pentru ca clădirea aceasta să fie închinată lui Hristos. Spun aceste cuvinte cu multă recunoștință și mulțumire pentru frații care au ajutat și și-au folosit timpul pentru acest scop.

Cred

că este de datoria noastră să aranjăm și interiorul, pentru că Dumnezeu ne-a dat har. Aceasta nu va fi doar o clădire frumoasă în care ne vom aduna, ci fiecare om care vine aici trebuie să vadă însușirile minunate ale lui Hristos în ceilalți. Fie ca locul acesta să fie închinat Domnului și să găzduiască un popor predat Lui, fiindcă indiferent cât de frumoasă este clădirea, lucrul cel mai minunat dintr-o biserică este caracterul oamenilor. Și eu cred că aceasta va fi întotdeauna o casă a slavei lui Dumnezeu. În timpul serviciului de inaugurare de atunci, am pus la piatra unghiulară textul viziunii pe care mi l-a dat Domnul în dimineața aceea.

Poate

v-ați mirat pentru că am venit ceva mai târziu. Mai întâi am avut o cununie – fie ca acesta să fie un simbol că eu sunt un slujitor credincios al lui Hristos și pregătesc Mireasa Sa pentru ziua cea mare a nunții.

Haideți

să facem ca la început, când am inaugurat această clădire. Când s-a pus piatra unghiulară, eram un tânăr de 21 sau 22 de ani. Era chiar înaintea nunții mele. Întotdeauna am dorit să avem un loc care să corespundă tuturor cerințelor, pentru ca poporul lui Dumnezeu să se poată ruga în el. Desigur, pentru ca rugăciunile noastre să fie primite, nu este nevoie de o casă frumoasă, ci de o viață predată Lui.

Înainte

de a înălța rugăciunea de inaugurare înaintea lui Dumnezeu, aș vrea să citesc ceva din Scriptură și să predăm din nou Biserica lui Dumnezeu. Tot în dimineața aceasta, voi aduce un mesaj evanghelic, ca să pregătesc mesajul următor, pentru că deseară vreau să vorbesc despre Apocalipsa 5, pentru a vedea trecerea de la

cele șapte epoci ale Bisericii la cele șapte Peceți. Luni vom vorbi despre călărețul alb, marți despre cel negru și așa mai departe. Dacă va fi cu voia Domnului, după ce vom vorbi despre primele șase Peceți, duminica viitoare vom avea în locul acesta o adunare de rugăciune pentru bolnavi, iar seara vom încheia. Domnul să ne ajute să aflăm ceva și despre Pecetea a șaptea, pentru care avem doar un verset scurt, și anume, că în cer va fi o tăcere de o jumătate de ceas.

Eu

nu știu ce conțin aceste Peceți. În dimineața aceasta am ajuns la capătul înțelepciunii mele, așa cum sunt și unii dintre voi.

Noi

avem unele idei din ceea ce au vorbit oamenii, dar ele nu ating sensul adevărat. După cum veți vedea, totul trebuie să vină prin inspirație; trebuie să vină de la Dumnezeu. Mielul este singurul care poate s-o facă, iar în seara aceasta vom vorbi despre Cartea Răscumpărării.

Motivul

pentru care nu anunțăm adunări de rugăciune, este că vreau să folosesc fiecare minut care-mi stă la dispoziție pentru Cuvânt și rugăciune. Voi știți despre vedenia pe care am avut-o înainte de a pleca de aici în vest și despre cei șapte îngeri care au venit zburând. Veți înțelege mai târziu mai mult.

Acum

aș vrea să vă spun ce nu este voie să facem în această clădire închinată Domnului. Aici nu este voie să cumperi sau să vinzi. Niciodată să nu rezolvați aici probleme de afaceri comerciale. Când spun aceasta mă refer și la predicatorii care vin în vizită: nici lor să nu li se permită să vândă cărți sau alte lucruri,

fiindcă indiferent despre ce este vorba, există suficiente locuri unde se poate face aceasta. Noi să nu cumpărăm și să nu vindem nimic în casa Domnului. Aici să fie numai un loc de închinare, sfânt și predat doar pentru scopul acesta. Domnul ne-a dat un loc frumos, de aceea Lui să-I fie închinat, și nu doar el ci și noi înșine.

Poate

sună prea dur, dar aici nu este un loc de făcut vizite, ci este un loc de închinare. În locul acesta nu există șușoteli între persoane, decât dacă este strict necesar, ci doar rugăciune. Copiii nu au voie niciodată să fugă prin clădire și să nu formați grupuri separate!

De

aceea ne predăm și noi înșine. Ajută-ne să ne gândim la aceste lucruri întotdeauna când intrăm în locul acesta sfânt. Fiți liniștiți și rugați-vă lui Dumnezeu! Dacă vrem să ne întâlnim unii cu alții, există multe alte locuri unde s-o facem. Să nu vă plimbați prin sală, pentru că dacă intră un străin, nu știe ce să facă: ar fi prea mult zgomot și alte lucruri firești. Eu am observat aceasta în alte comunități și este un lucru foarte rău. Noi nu venim aici ca să ne întâlnim unii cu alții, ci pentru că dorim să ne rugăm Domnului, după care ne întoarcem acasă.

Acest

loc sfânt este închinat pentru rugăciune, iar dacă vreți să discutați unii cu alții, rămâneți afară până terminați, dar cuvintele voastre să fie corecte și sfinte. Apoi puteți să vă vizitați acasă. Dar din clipa când intrați pe ușa aceasta, să fiți liniștiți, pentru că ați venit să vorbiți cu El, iar El dorește să vorbească cu voi; dacă intrăm aici, vrem să așteptăm prezența Lui. Necazul constă în faptul că noi vorbim prea mult și nu auzim destul.

Când

a fost inaugurată vechea clădire – nu știu dacă mai este cineva care a fost prezent atunci când primarul Ulrich a cântat cu un instrument -, iar oamenii de ordine erau atenți să nu șușotească nimeni.

Astfel,

după ce terminați discuția afară, puteți veni înăuntru. Dacă doriți, puteți merge în liniște în față ca să vă rugați, iar după aceea să vă întoarceți la locurile voastre și să deschideți Biblia. Ce face cel de lângă voi, este treaba lui, voi nu aveți nimic de zis despre aceasta. Dacă doriți să vorbiți ceva cu el, spuneți-i simplu: „Vreau să vorbim afară!” dar aici ați venit ca să vă rugați Domnului și să-L slăviți. Să stați liniștiți și să citiți Cuvântul Lui.

Apoi

începe muzica. Nu știu dacă sora Gertie este prezentă în dimineața aceasta. Dacă nu este ea, cântă sora Gibbs. Din câte îmi amintesc, vechiul pian era într-un colț și se cânta o cântare lină: de exemplu: „Acolo pe cruce, unde a murit Domnul meu,” sau ceva asemănător, până la începerea serviciului divin. Conducătorul corului cântă câteva cântece cu biserica, apoi un solo, dar niciodată un grup care să cânte o muzică exagerată.

În

timp ce cântă muzica, știu că vine timpul meu. Adevărul este că un predicator ar trebui să pășească înaintea comunității numai după ce s-a rugat și a fost uns cu Duhul Sfânt. Atunci veți primi cu siguranță ceva din cer. Nu există nimic să vă poată opri. Dar dacă intrați în vreo încurcătură, sunteți voi înșivă încurcați, iar Duhul este întristat, ori noi nu dorim așa ceva. Noi venim aici ca să ne rugăm. Și cum am spus mai sus, avem case

frumoase în care putem să-i vizităm pe prietenii noștri sau să fim vizitați de ei și să discutăm. Dar aici este casa Domnului.

De

multe ori, unii tineri și câteodată chiar și cei maturi, fac lucruri care nu se cuvin. Voi știți că tinerii își trimit bilețele prin sală, dar cred că sunteți totuși destul de maturi ca să știți că nu este corect, pentru că sunteți în casa Domnului și trebuie să stați plini de respect și frică de Domnul. Dacă doriți să deveniți bărbați adevărați și să creșteți o familie pentru Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să porniți corect de la început. Procedați corect și faceți ceea ce este drept!

Oamenii

de ordine stau prin sală, iar dacă se întâmplă ceva necorespunzător, au datoria să se ocupe imediat de acel lucru. În caz că cineva se poartă necorespunzător, ei au sarcina să roage persoana respectivă să stea liniștită. Dacă însă refuză să aibă respect, ar fi bine să-i ocupe altcineva locul! Cu siguranță în sală este altcineva care dorește să asculte, cineva care a venit pentru aceasta. Noi suntem aici ca să ascultăm Cuvântul Domnului! Fiecare dorește să asculte, de aceea trebuie să stați liniștiți!

Noi

suntem aici ca să ne rugăm, nu ca să discutăm unii cu alții. Astfel, dacă simțiți că doriți să-L proslăviți pe Dumnezeu, faceți-o, fiindcă de aceea sunteți aici: să vă rugați Domnului așa cum vă este dat.

Dacă

voi tinerii, vă trimiteți bilețele unii la alții sau vorbiți

Între voi, îi deranjați pe cei din jur de la rugăciune, iar așa ceva nu este corect.

Acesta

este motivul pentru care vreau să stabilim de la început un lucru cu privire la adunarea aceasta: **Această comunitate este închinată numai Împărăției lui Dumnezeu, pentru predicarea Cuvântului, rugăciune și închinare.** Scopul venirii voastre în locul acesta să fie rugăciunea.

Și

încă ceva: Nu cred că aici se întâmplă așa, dar când se termină serviciul vreau să fiți atenți. De obicei, eu plec înainte de încheierea serviciului divin, pentru că vine ungera și primesc multe vedenii, așa că devin foarte slab. De multe ori, Billy sau altcineva trebuie să mă ducă acasă să mă odihnesc puțin și să-mi revin.

Am

văzut comunități în care li se permite copiilor să fugă prin adunare, iar părinții strigă după ei. Aceasta este o metodă bună de a ruina serviciul divin. După încheierea serviciului divin, părăsiți sala în liniște. Rugăciunea voastră s-a încheiat, așa că mergeți afară cât se poate de liniștiți. Acolo veți putea discuta cât vreți. Dacă vreți să discutați mai mult, puteți merge acasă la persoana respectivă, dar să nu vorbiți în această clădire, pentru că dorim s-o închinăm Domnului, aici fiind locul în care El se întâlnește cu noi, și noi cu El. Legea iese din locul preasfânt. Cred că așa ceva este plăcut înaintea Tatălui nostru.

Locul

acesta este un locaș de rugăciune, este casa Domnului, iar darurile

Duhului vor începe să vină peste voi, de aceea să nu stați niciodată țepeni.

Eu

Îmi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru noi. Îmi amintesc dimineața când am pus piatra unghiulară a acestei clădiri și a avut loc inaugurarea ei. Eram un bărbat tânăr și L-am rugat pe Dumnezeu să o țină în picioare până la venirea Domnului Isus. În vremea aceea eram dator cu mii de dolari, iar la o colectă se strângeau în jur de 30-40 de cenți, deși cheltuielile lunare erau de 150-200 de dolari. Cum aș fi putut să ies singur din această situație?

Am

lucrat și mi-am propus să plătesc totul. Șaptesprezece ani am fost predicator fără să primesc vreun cent și am dat tot ce am avut, reținând doar ce ne trebuia ca să trăim. Tot ce a fost pus în cutia de la ieșire, a fost folosit pentru Împărăția lui Dumnezeu. Oamenii au prezis că într-un an, clădirea aceasta va fi transformată într-un garaj, dar iată că astăzi este încă în picioare, fiind una din cele mai frumoase și duhovnicești comunități din Statele Unite. Acesta este adevărul.

De

aici a ieșit Cuvântul Dumnezeului celui viu și a făcut înconjurul pământului. El face încă înconjurul lumii, mergând la aproape fiecare națiune de sub cer. Să-l mulțumim Domnului pentru aceasta; și pentru că avem un loc, un acoperiș deasupra capului, o capelă frumoasă în care putem șede, dorim să ne predăm din nou pentru lucrarea lui Hristos.

Gândiți-vă

că dragostea adevărată se lasă întotdeauna corectată și

îndreptată. De aceea trebuie să fiți în stare să vă lăsați corecțați. Mamelor, voi știți că aveți o cameră pentru copii! Copii, voi știți că nu aveți voie să alergați încolo și încolo prin clădire! Cei mari știți că aici nu avem voie să vorbim! Să nu faceți așa ceva pentru că este greșit și nu-l place Domnului!

Isus

a spus: „*Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate neamurile.*” (Marcu 11.17), dar ei au vândut și au cumpărat în ea; așa că El a luat un bici și i-a scos afară de acolo. Desigur, noi nu am vrea să se repete aceasta și în lăcașul nostru sfânt, ci dorim să ne predăm viețile pentru slava Împărăției lui Dumnezeu.

Înainte

de a începe rugăciunea de inaugurare, aș vrea să citim un text biblic. Este doar o repetare a ceea ce am făcut în urmă cu 30 de ani, când a fost inaugurată clădirea veche. Astfel, aș vrea să citim textul biblic și să discutăm câteva minute din el, cu încredințarea că Dumnezeu Își va revărsa binecuvântarea peste noi.

Vom

citi din **1 Cronici 17.1-8:**

„Pe

când locuia David în casa lui, a zis prorocului Natan: „Iată, eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul legământului Domnului este într-un Cort.”

Natan

a răspuns lui David: „Fă tot ce-ți spune inima, căci Dumnezeu este cu tine.”

În

noaptea următoare, Cuvântul Domnului a vorbit lui Natan:

„Du-te

și spune robului Meu David: „Așa vorbește Domnul: „Nu tu Îmi vei zidi o Casă de locuit.

Căci

Eu n-am locuit într-o Casă din ziua când am scos pe Israel din Egipt până în ziua de azi; ci am mers din Cort în Cort și din Locaș în Locaș.

Pretutindeni

pe unde am mers cu tot Israelul, am spus Eu o vorbă vreunui din judecătorii lui Israel, cărora le poruncisem să pască pe poporul Meu, am zis Eu: „Pentru ce nu-Mi zidiți o Casă de cedru?”

Acum

să spui robului Meu David: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Te-am luat de la pășune, dinapoia oilor, ca să fii căpetenia poporului Meu, Israel;

am

fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta și ți-am făcut nume ca numele celor mari de pe pământ.”

Vreau

să spun că ceea ce a văzut David, vedem și noi aici. El a spus:
„Nu este bine, fiindcă eu locuiesc într-o casă de cedru, și
chivotul legământului Domnului este într-un Cort.”

David

a spus: „Nu este bine ca eu să locuiesc într-o casă de cedru,
iar chivotul Domnului să stea într-un cort.” Vedeți? Dumnezeu
este Cel care i-a pus lui David pe inimă să construiască un locaș
de închinare și i-a zis: „Nu este bine ca tu să ai o casă
frumoasă, iar chivotul Meu să fie lăsat în cort.”

David

era un bărbat plin de dragoste și predat Domnului, dar a purtat
multe războaie și a vărsat mult sânge. El a vorbit cu Natan,
prorocul Domnului din acel timp, și i-a spus ce are pe inimă, iar
Natan, care știa că Dumnezeu îl iubea pe David, i-a zis: „Fă
ce-ți spune inima, pentru că Dumnezeu este cu tine!” Ce expresie!
„Fă tot ce-ți spune inima, pentru că Dumnezeu este cu tine!”
Prin aceasta, se vede cât era de predat David în dragostea lui
Dumnezeu. În ce-l privește pe Natan, a trebuit să-și recunoască
chiar în noaptea aceea greșeala, pentru că Cuvântul Domnului i-a
spus: „*Du-te și spune robului Meu David: „Așa vorbește
Domnul: „Nu tu Îmi vei zidi o Casă de locuit.”* (1 Cronici
17.4).

Dumnezeu

era atât de plin de îndurare încât a venit la Natan, a vorbit cu
el și i-a zis: „*Du-te și spune-i robului Meu David: „Te-am
luat de la pășune, dinapoia oilor...”* (v.7).

Aș

vrea să mă opresc puțin la aceste cuvinte: „Eu te-am luat de

nicăieri și ți-am făcut nume ca numele celor mari de pe pământ...”
Plecând de la aceste cuvinte, aș vrea să scot ceva la suprafață:
Cu ani în urmă, când am venit în orașul acesta, mă gândeam că
nimeni nu are nevoie de mine și că nu sunt iubit de nimeni. Eu îi
iubeam pe oameni, dar nimeni nu mă iubea din pricina originii
familiei mele. Nu am nimic rău de spus despre mama mea iubită și
nici despre tatăl meu, dar cât de mult aș fi dorit ca ea să fi
trăit și astăzi și să fi intrat în dimineața aceasta în acest
loc sfânt! Poate că Dumnezeu le permite celor care s-au jertfit și
au ajutat cu bani la ridicarea vechiului Tabernacol, să privească
în dimineața aceasta spre noi. Dar familia Branham avea un nume rău
din cauza băuturii și nimeni nu voia să aibă vreo legătură cu
noi.

Îmi

amintesc că nu demult am vorbit cu soția mea și i-am zis: „Îți
poți închipui că nici un om nu voia să vorbească cu mine? Atunci
nu mă lua nimeni în seamă, dar acum trebuie să mă ascund ca să
am puțină liniște.”

Da,

Dumnezeu ne-a dat acest loc mare și aceste lucrări mărețe la care
suntem martori.

Chiar

dacă am avut un nume rău, El mi-a dat un nume ca numele celor mari
de pe pământ, și i-a ținut pe vrăjmașii mei departe de mine,
oriunde m-am dus. Niciodată, oriunde m-a trimis, nu a putut sta
nimic împotriva Lui, de aceea Îi sunt plin de recunoștință
pentru aceasta. Cum aș fi putut să știu când eram doar un copil
mic și ceilalți copii râdeau de mine pentru că nu aveam cu ce să
mă îmbrac când mergeam la școală și ne dădeam pe gheață,
chiar pe locul acesta, deci cum aș fi putut să știu că pe fundul
acestui lac se afla o sămânță de crin, care într-o zi va ieși

la suprafață și va înflori? Cum aș fi putut ști că deși nimeni nu voia să vorbească cu mine, El îmi va da un nume respectat în mijlocul poporului Său?

Revenind

la David, am văzut că Domnul nu i-a permis să construiască el Templul, ci i-a spus că o va face urmașul său, și că acest Templu va fi veșnic, iar Fiul lui David va ridica o Împărăție veșnică. Solomon, fiul firesc al lui David, a construit Templul Domnului din Ierusalim, dar atunci când a venit Sămânța împărătească a lui David, Fiul lui David, El a spus că va veni vremea când nu va mai rămâne piatră pe piatră din acest Templu și a încercat să îndrepte privirile lor spre Templul celălalt. Apostolul Ioan descrie acest Templu în Apocalipsa 21. El a văzut noul Templu coborând din cer de la Dumnezeu, împodobit ca o Mireasă pentru Mirele ei, iar un glas puternic a spus: *„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.*

El

va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (v.3-4). Atunci va veni adevăratul Fiul al lui David la Templul Său, la Templul lui Dumnezeu, adevăratul Cort al întâlnirii, pe care El S-a dus să-L pregătească, așa cum a spus în Ioan 14: *„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.*

Și

după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (v.2-3). Noi știm că acest lucru se va întâmpla în lumea care vine. Atunci va veni adevărata Sămânță a lui David, Isus

Hristos, pentru a-Și ocupa tronul împreună cu Biserica, Mireasa Sa unită împreună cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel, pentru a domni veșnic în casa Sa.

David

nu a putut să zidească adevăratul Cort de întâlnire al lui Dumnezeu, pentru că nu el a fost hotărât să facă acest lucru. De ce? Pentru că el era un simplu muritor și a vărsat mult sânge.

Același

lucru este valabil și pentru noi. Noi nu suntem potriviți să zidim adevăratul cort al lui Dumnezeu, ci există Unul singur care poate face această zidire aflată în lucru de multă vreme.

Această

clădire mică, asemenea Templului construit de Solomon și altor locașuri înălțate de oameni, este numai un locaș de rugăciune trecător, dar într-o zi va fi înălțat adevăratul Cort al întâlnirii. Acolo nu vor mai fi griji și necazuri, nu va mai fi moarte și înmormântări și nu vor mai fi nunți, pentru că marea nuntă va dura veșnic. Ce minunat!

Haideți

să fim hotărâți în inimile noastre și să așteptăm acest viitor Cort al întâlnirii. Fie ca și caracterul nostru să fie astfel format de către Duhul Sfânt, încât să-L putem proslăvi de aici, ca și cum am fi deja în locul acela.

Acum

ne vom ridica în picioare și vor citi din Apocalipsa 21.1-3.

Să
ne rugăm.

Tată

ceresc, noi stăm înaintea Ta și Îți aducem slavă și onoare, plini de respect sfânt. Doamne, Te rugăm să primești darurile pe care Ți le aducem și banii care au fost donați pentru construirea acestui locaș sfânt. Pe pământul acesta nu există nimic, nici un loc pe care l-am putea pregăti pentru Tine și care să fie vrednic să locuiască Duhul Sfânt în el. Cu toate acestea, Îți aducem acest locaș, Doamne, ca dovadă a dragostei pe care Ți-o purtăm și Te rugăm să-l binecuvântezi.

Îți

mulțumim pentru tot ce ai făcut pentru noi, Tată. Clădirea și locul acesta Ți-au fost dăruite deja, cu mulți ani în urmă, pentru slujbă și Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut în mijlocul nostru în tot acest timp.

Doamne

Dumnezeule, așa cum ne-ai arătat cu ani în urmă, în vedenie, clădirea a fost reparată și înnoită, iar noi stăm aici ca oameni ai turmei Tale și ca popor al Împărăției Tale. Eu, păstorii și mădulele acestei comunități, predăm această clădire în slujba Dumnezeului celui Atotputernic, pentru desfășurarea serviciului divin în ea, în Numele Domnului Isus Hristos, Fiul Tău, în frică și smerenie.

Fie

ca din locul acesta să curgă Evanghelia Ta, astfel încât să vină oameni din întreaga lume, din cele patru colțuri ale pământului, ca să vadă slava lui Dumnezeu care iese de aici. Îngăduie ca lucrările pe care le-ai făcut în trecut, în viitor să devină

mult mai mari.

Acum

ne predăm în slujba Cuvântului Tău, cu tot ce suntem, Doamne. Toată adunarea Ți Se predă în dimineața aceasta, pentru a auzi Cuvântul. Și noi, predicatorii, ne predăm pentru predicare, Cuvântului Tău, ca să muștrăm și să îndreptăm la timp și ne la timp, cum scrie în cuvântul pe care L-am ales cu treizeci de ani în urmă, când am pus piatra de temelie a vechiului locaș.

Doamne,

Tu ai spus că va veni o vreme când oamenii nu vor mai suporta învățătura sănătoasă și își vor pune învățători care le vor spune ceea ce le place să audă, dar prin aceasta se vor îndepărta de Adevăr și se vor lua după răstălmăcirile omenești. Tu știi că dorința noastră este să aducem Cuvântul Tău la oameni, de aceea, Te rugăm să ne inspiri și să ne ungi cu o dublă măsură din Duhul Tău. Și fie ca Duhul Sfânt să vină la fel cum s-a întâmplat la inaugurarea Templului, când, la rugăciunea lui Solomon, Duhul Sfânt a venit jos sub forma unui Stâlp de Foc și de Nor și a intrat în locul preasfânt între heruvimi. Atunci Solomon a zis:

„Dacă

poporul Tău va fi undeva și se va afla în necaz, dacă vor privi spre acest loc sfânt și se vor ruga, Te rog să-i asculți din cer.”

Doamne,

îngăduie ca în dimineața aceasta Duhul Sfânt să vină în fiecare inimă, în fiecare suflet care îți este predat, ca să se repete ceea ce s-a întâmplat atunci, fiindcă Biblia spune că slava lui Dumnezeu a fost atât de mare, încât slujitorii Domnului

nu au putut intra înăuntru să facă slujba. Tată, ne predăm Ție împreună cu biserica, fiindcă este scris: „*Cereți și vi se va da.*” Așa ne predăm și noi și biserica, în slujba Ta, Doamne, pentru ca Lumina să lumineze cu putere în aceste ultime zile din timpul serii, ca să primim mângâiere și credință și Mireasa pe care Domnul Isus o va lua cu Sine în slavă, să fie îmbrăcată cu Evanghelia lui Hristos.

Pentru

aceasta, mă predau pe mine, pe fratele Neville și întreaga biserică pentru slujba dumnezeiască, în Numele lui Isus Hristos. Amin. Puteți să vă așezați.

Cred

că David a spus: „*Mă bucuram când mi se zicea: „Haidem să mergem la Casa Domnului!”*”

Fie

ca inimile noastre să fie întotdeauna pline de bucurie atunci când ni se spune să mergem la casa Domnului. Amin.

După

acest serviciu scurt de inaugurare, mai am la dispoziție încă aproximativ o oră. Să nu uitați că în casa Domnului se cuvine să venim și să ne închinăm cu frică, sfințenie și în liniște, iar după încheierea slujbei divine, aș vrea să părăsiți clădirea în cincisprezece minute, ca să se poată face curățenie pentru adunarea următoare. Fiți prietenoși, dați mâna unii cu alții și învățați-i pe cei care sunt străini, să vină din nou, fiindcă săptămâna viitoare așteptăm cele mai importante servicii divine pe care le-am avut vreodată aici.

Ieri,
după ce am stat timp de câteva ore în rugăciune, am avut o vedenie, și am încredere că vom avea un timp măreț. Domnul să ne ajute.

Voi
știți că cea ce numesc oamenii mare, Dumnezeu numește neînsemnat și ce numește Dumnezeu mare, oamenii numesc neînsemnat. Să nu uitați aceasta și să cântăriți fiecare cuvânt pe care-l spuneți.

În
dimineața aceasta aș vrea să vorbim despre o temă pentru care mi-am făcut câteva notițe și voi citi din Isaia 53.

Până
deschideți Bibliile, vreau să fac câteva anunțuri. Deseară voi vorbi despre legătura dintre epocile Bisericii și Peceți. Între ele este un mare interval. Imediat după ce am terminat cu prezentarea celor șapte epoci ale Bisericii, am vorbit despre cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel, pentru că ele fac parte din acest întreg.

Atunci
am spus: „Dacă voi vorbi vreodată despre cele șapte Peceți, mai întâi va trebui să vorbesc despre cele șaptezeci de săptămâni, ca să fac o legătură cu Pecețile.” Mai rămâne și capitolul 5 din Apocalipsa, cu Cartea pecetluită despre care vom vorbi în seara aceasta.

Nimănui
nu-i place să cânte atât de mult ca creștinilor, dar acum ne

îndreptăm spre altceva. Noi suntem în Cuvânt și vom rămâne în Cuvânt. Voi nici nu puteți bănuși ce stres mare este peste mine când știu că dacă vă învăț ceva greșit, va trebui să dau socoteală pentru aceasta. Înseamnă că nu am voie să iau ceea ce a spus altcineva, ci trebuie să vorbesc prin inspirație, și cred că cei șapte îngeri care țin cele șapte tunete, ne vor permite aceasta.

Acum,

Isaia 53. Vreau să precizez că tema aceasta nu se referă la cele șapte Peceți, ci este un simplu mesaj, deoarece știam că va avea loc inaugurarea clădirii și timpul ne este limitat. Dar deși nu este un serviciu lung, legătura este foarte importantă.

Dorința

mea este să ascultați fiecare Cuvânt și să-L cuprindeți, iar dacă înregistrați, țineți-vă de învățătura pe care ați auzit-o. Să nu spuneți nimic altceva, decât ceea ce este pe benzi. Da, să spuneți numai ce este pe benzi, pentru că despre unele lucruri vom primi claritate mai târziu, iar multe vor fi înțelese greșit. De aceea, să spuneți exact ce se spune pe benzi și nimic altceva. Și țineți minte: Nu vă spun aceasta de la mine, ci El este Cel care vă spune prin mine. De multe ori se creează încurcături din cauză că unii oameni se ridică și spun lucruri diferite de ceea ce spun eu. Astfel, se zice: „S-a spus așa și așa și înseamnă așa și așa.” Lăsați totul așa cum este! În felul acesta procedăm și cu Biblia: spunem numai ceea ce spune ea. Să nu adăugați nici o tâlcuire proprie, pentru că totul este deja tâlcuit de El.

„Cine

a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?” Cu alte cuvinte, dacă ați dat crezare predicii, vi s-a descoperit brațul Domnului.

Aș

vrea să citesc și din Evanghelia după **Matei 11.25-26:**

„În

vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor.

Da,

Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!”

Vă

rog să vă gândiți la cuvintele acestea: *„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”*

Isus

I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că a ascuns aceste taine de cei mari și înțelepți și le-a descoperit celor neînsemnați, care le primesc cu bucurie. Aceasta a fost voia lui Dumnezeu.

După

citirea acestor versete, aș vrea să scot în evidență un titlu:

„Dumnezeu Se ascunde în simplitate și Se descoperă în același fel.” Este ciudat că Dumnezeu procedează în felul acesta. El Se poate ascunde în lucruri atât de simple, încât înțelepții nu pot să-L recunoască și sunt la milioane de mile depărtare de calea Lui. Totuși, lucrările Lui sunt descoperite celor care se smeresc suficient de mult ca să le primească.

Eu

am ales acest text înainte de a intra în studierea și descoperirea celor șapte Peceți, pentru că foarte mulți nu pot să-L recunoască pe Dumnezeu în felul în care Se descoperă, din cauză că au propriile păreri cu privire la ceea ce ar trebui să fie și să facă El.

Eu

v-am spus adesea zicala: „Oamenii rămân tot oameni!” Ei îmi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut și privesc după ceea ce va face, dar nu văd ceea ce face El în prezent și astfel pierd șansa pe care o au. Da, ei privesc înapoi și văd lucrările mari pe care le-a făcut El; apoi privesc după ceva măreț care ar urma să vină, dar în nouă din zece cazuri, acele lucruri s-au petrecut deja în jurul lor, dar nu le-au văzut. Totul este atât de simplu, încât nu pot vedea.

Într-o

zi, un bărbat a întrebat-o pe o fată care venea la școala duminicală, de ce își pierde vremea cu astfel de lucruri.

„Pentru

că cred că există un singur Dumnezeu,” I-a răspuns ea.

Și

acest bărbat pe nume Dorsey, I-a zis:

„Copilă,

ceea ce crezi tu este total greșit!”

Și

acea fetiță, s-a aplecat, a rupt o floare și I-a întrebat pe

domnul Dorsey:

„Poți să-mi spui cum a primit viață floarea aceasta?” Aceasta a fost tot. Singurul răspuns pe care a știut să-l dea înțeleptul acela, a fost:

„Ea crește pur și simplu din pământ.”

Atunci se ridică întrebarea:

„De unde vine pământul? Cum a ajuns sămânța în el? etc.” Și discuția a continuat până când el a înțeles că nu lucrurile mari sunt cele la care trebuie să ne gândim, ci lucrurile mici, pentru că Dumnezeu Se descoperă real în simplitate. Așa Îi place Lui să Se descopere și să Se ascundă: în simplitate. Lucrarea aceasta trece peste toate capetele oamenilor, care se opresc și se întreabă de ce ar face Dumnezeu una sau alta. Adevărul este că omul a fost creat de la început pentru a rămâne în părtășie cu Dumnezeu și nu pentru a face ceva prin propria sa putere. El a fost creat să se bazeze cu totul pe Dumnezeu. De aceea suntem comparați cu oile. Oaia nu se poate conduce singură, ci trebuie să fie condusă de cineva, iar omul este la fel: el trebuie să fie condus de Duhul Sfânt.

Dumnezeu a făcut toate lucrurile în simplitate și pot fi înțelese numai dacă sunt privite în simplitate. El însuși Se descoperă simplu, pentru a fi înțeles de cei simpli.

Astfel,

El spune în Isaia 35 că este atât de simplu încât nici chiar cel fără minte nu se va rătăci pe calea Lui. Dar ce se întâmplă? Când vedem că totul este atât de simplu, deși știm că Dumnezeu este atât de mare, ne așteptăm ca El să Se descopere în ceva măreț, și din cauza aceasta trecem pe lângă lucrurile simple în care este El. Vedeți? Noi ne împiedecăm în lucrurile simple, pentru că oțim să-L vedem în simplitate. Acesta este motivul pentru care nu-L recunosc învățații și nu L-au recunoscut niciodată. Ei trec la sute de mile depărtare de El, pentru că prin intelectul lor știu că Dumnezeu este mare și nu înțeleg că Se descoperă în simplitate și că lucrările pe care le face sunt de asemenea simple. De aceea nu le pot recunoaște.

Cercetați

aceste lucruri și adânciți-vă în ele! Și voi, cei care sunteți musafiri în locul acesta, când vă întoarceți la motelurile unde sunteți cazați, luați aceste lucruri și cugetați la ele în inimile voastre. Eu nu am timp să intru în toate amănuntele, așa cum ar trebui, de aceea aș vrea s-o luați voi și s-o cercetați mai departe. Țineți minte aceste lucruri și adânciți-vă în ele.

Înțelepții

omit să-L recunoască pe Dumnezeu în felul simplu în care Se descoperă. Dar El, care este atât de mare, Se ascunde în simplitate, pentru a fi atins de cei simpli. Să nu căutați niciodată ceva mare, pentru că dacă faceți aceasta veți trece pe lângă El. Căutați-L în simplitate și Îl veți găsi, pentru că El Se descoperă într-un mod simplu.

Acesta

este motivul pentru care înțelepciunea lumească fin șlefuită și cei învățați în ea, pierd ocazia de a-L vedea.

Eu

nu sunt aici ca să contrazic ceea ce se învață în școli și nici nu încerc să susțin ignoranța. În mijlocul nostru sunt o mulțime de oameni învățați și eu nu am nimic împotriva lor, dar știți care este problema? Oamenii au pus atât de multă bază pe școală încât au pierdut din vedere ceea ce le-a spus Dumnezeu. De aceea nu am nimic împotriva fraților care sunt în denominațiuni, dar sunt împotriva sistemului denominațional, pentru că încearcă să se proslăvească personal, iar pe predicatori îi acceptă în slujbă numai după ce absolvesc anumite școli; mai mult, trebuie să treacă și un test psihologic.

Nu

voi accepta niciodată că este voia lui Dumnezeu ca un predicator să fie testat psihologic de către un psihiatru, ci cred că testul lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este testul la care îl supune Dumnezeu pe fiecare bărbat care vrea să predice Evanghelia: testul Cuvântului Său.

Astăzi,

ei predică filozofie, dogme, crezuri și multe alte lucruri care sunt în afara Cuvântului, justificându-se că Cuvântul nu se poate înțelege. Cu toate acestea, Cuvântul este înțeles, pentru că Dumnezeu a făgăduit că Îl va descoperi, iar noi Îl rugăm s-o facă.

Acum

vom privi câteva caractere din Scriptură. Să ne oprim mai întâi la zilele lui Noe. Dumnezeu a văzut cât de sus a ajuns înțelepciunea omenească în zilele acelea, dar El a trimis un mesaj simplu, printr-un bărbat simplu. De ce a făcut aceasta? Ca să-Și arate măreția. Noi știm cu toții că știința din zilele lui Noe era atât de înaltă și de puternică, încât civilizația noastră modernă nu a ajuns încă la nivelul lor. Dar cred că îi

vom ajunge, pentru că Domnul nostru a spus: „*Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, ai domă se va întâmpla și la venirea Fiului omului.*” (Matei 24.37), și a dat câteva exemple.

Ei

au construit piramidele din Egipt și alte lucruri gigantice, pe care noi nu le putem construi. Aveau o alifie cu care îi îmbălsămau pe morți și totul era atât de bine făcut încât trupul acelor mumii arată și astăzi la fel ca atunci. Noi nu putem face așa ceva. Ei aveau culori atât de puternice și de bune, că și după mii de ani sunt la fel de frumoase, ceea ce noi nu avem în timpul acesta.

Multe

lucruri rămase din vremea aceea vorbesc despre măreția și superioritatea civilizației lor față de civilizația noastră. Poate că erau mai învățați decât astăzi. Dar ce a făcut Dumnezeu? A cercetat totul și a găsit un om simplu și fără școală, poate un fermier sau un păstor: pe Noe, pe care l-a luat și i-a dat un mesaj pe care trebuia să-l vorbească poporului. Dar mesajul lui a fost atât de simplu, încât oamenii nu au putut să-l înțeleagă prin înțelepciunea lor învățată, așa că s-au poticnit în simplitatea lui și au trecut pe lângă el.

Din

punct de vedere științific, mesajul primit de Noe era un nonsens. Cum să cadă ploaie din cer, când acolo sus nu exista nici o picătură de apă? Numai un nebun putea să creadă acel mesaj simplu care era în legătură cu construirea unei arce care avea să-i treacă în siguranță peste potop. Acesta este motivul pentru care Noe a fost batjocorit de toți.

Dar

nu numai Noe a fost batjocorit, ci toți cei care sunt poporul lui

Dumnezeu au parte de batjocura celorlalți. Eu sunt atât de bucuros pentru că sunt unul dintre ei! Voi știți că copiii lui Dumnezeu nu sunt în pas cu moda modernă a civilizației, ci sunt niște ciudați și niște fanatici pentru ceilalți. El însuși spune că poporul Său este un popor deosebit, o preoție aleasă, un popor sfânt care aduce jertfe sfinte lui Dumnezeu, adică rodul buzelor lor care laudă Numele Său cel mare. Ce popor!

Observați

ce lucrare deosebită a fost în vremea aceea, când a venit un fanatic și a predicat bisericii o Evanghelie care, după părerea lor era total greșită. Și ce au făcut? L-au nesocotit spunând că era nebun. Desigur, ei puteau dovedi științific că acolo sus nu era nici urmă de apă, dar acest păstor simplu L-a crezut pe Dumnezeu și a spus că va ploua. Și așa a fost.

Haideți

să comparăm timpul acesta cu acela. Dacă este vindecat cineva, ei spun imediat: „O, este doar o părere. Se poate dovedi științific că acel cancer este acolo!” dar pentru credinciosul simplu a dispărut, pentru că el nu privește la ceea ce vede, ci privește la făgăduință, așa cum a făcut și Noe.

Nu

înțelegeți? La venirea Fiului omului va fi la fel ca în zilele lui Noe. Științific nu o poate dovedi nimeni, iar medicul poate să spună: „Cancerul este tot acolo!” sau: „Ești nebun! Brațul tău este la fel de schilod ca înainte!” dar nu uitați! Este același duh care în zilele lui Noe a spus: „Sus nu este nici măcar o picătură de apă!” Este adevărat, dar dacă Dumnezeu a spus că va ploua, atunci credința devine o încredere neclintită a lucrurilor în care ți-ai pus nădejdea, chiar dacă nu se vede nimic. Credința își are locul de odihnă pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pe acest Cuvânt s-a odihnit și credința lui Noe:

„Dumnezeu a spus că va ploua de sus și asta este tot!”

Fiți

atenți mai departe! Pentru că a crezut Cuvântul, Noe a fost privit ca un fanatic, exact ca oamenii care cred în botezul cu Duhul Sfânt. Poate biserica spune că oamenii aceștia sunt fanatici, că nu sunt decât niște oameni speriați și intrați în panică, dar cât de puțin știu toți cei ce vorbesc în felul acesta, că botezul cu Duhul Sfânt este o făgăduință scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu!

Noe

a rămas pe Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent cât de mult au spus cei din jur că și-a pierdut mințile și că este pe dos față de ceea ce învață știința și o minte sănătoasă. Dar el stătea pe Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelepții și cei mândri, au căzut în propria capcană și și-au pierdut viața pentru că au respins mesajul. De ce L-au respins? Pentru că era prea simplu. Ce mustrare pentru generația aceea!

Mulți

oameni spun: „Dacă aș fi trăit în zilele acelea...” Eu cred că ați fi avut aceeași poziție, pentru că astăzi se repetă același lucru înaintea ochilor noștri, numai că într-o altă formă. Și voi faceți la fel ca ei: vă poticniți în lucrarea lui Dumnezeu.

Fără

îndoială, și în timpul acela erau la fel de mulți predicatori, dar Noe era inspirat de Dumnezeu. El aștepta împlinirea făgăduinței pentru generația aceea rea și stricată, pe care Dumnezeu nu voia s-o mai îngăduie.

Oare

nu același lucru se întâmplă și acum? O Sodoma și Gomora moderne, un popor rău și stricat, atât de șlefuit în cunoștință încât se poticnește în simplitatea descoperirii lui Dumnezeu cu privire la Ființa Sa și la Cuvântul Său.

În

lumea aceasta nu există nici măcar o persoană care să poată dovedi că nu avem în mijlocul nostru Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, făgăduința Sa referitoare la zilele din urmă, Lumina strălucitoare din timpul serii. Noi suntem un popor binecuvântat, dar care este situația cu cei șlefuiți din lumea aceasta? Pentru ei totul este ascuns.

Domnul

Isus a spus: „Tată, Tu ai ascuns aceste lucruri de ochii lor și i-ai lăsat să meargă în nebunia înțelepciunii lor firești.”

Voi

știți că înțelepciunea firească este cea care a adus păcatul și murdăria în lume, pentru că Eva a dorit înțelepciunea Satanei, iar el i-a dat-o. Dar această înțelepciune este în opoziție cu înțelepciunea lui Dumnezeu, cu Cuvântul Său.

Noi

nu suntem chemați să avem înțelepciune, ci să credem ceea ce a spus El. Dar vedeți, înțelepții șlefuiesc totul și vin cu propria lor tălmăcire, așa cum au făcut întotdeauna. Urmarea? Ei vor greși ținta la fel ca cei din zilele lui Noe. Este același lucru. Ei nu L-au recunoscut pentru că erau prea înțelepți ca să poată crede, iar acum este la fel.

Mesajul

este atât de simplu, încât înțelepții nu au putut să-l cuprindă în simplitatea Lui. Da, Dumnezeu a făcut totul atât de simplu, încât cei înțelepți și pricepuți L-au scăpat din vedere. Dar chiar aceasta îl face pe Dumnezeu atât de mare, pentru că El, Cel Atotputernic, poate să se descopere în simplitate. Oamenii de astăzi arată clar că nu sunt de la Dumnezeu. Ei sunt mari și vor să ajungă și mai mari și să se prezinte cu titluri și mai înalte: episcopi, doctori, sfântul papă, etc. Da, ei vor să pară ceea ce nu sunt în realitate, dar Dumnezeu, care este atât de mare, Se descoperă pe Sine atât de simplu! Cât de mare este simplitatea!

Noi

putem construi un avion cu reacție, putem trimite o rachetă pe lună sau în spațiu, dar nu putem face un fir de iarbă. Amin. Ce spuneți de aceasta? Dacă am urma firul de iarbă, am găsi de unde vine viața în el, iar aceasta ne-ar întoarce la Dumnezeu, care a creat iarba. Dar noi încercăm să construim capsule spațiale, care să fie mai bune și mai rapide ca ale altora.

Același

lucru se întâmplă și în bisericile noastre. Noi suntem atât de înțelepți și de șlefuiți, încât putem construi clădiri de zeci de milioane de dolari. Astfel, metodiștii sau baptiștii încearcă să construiască ceva mai bun decât prezbiterienii, iar pentecostalii au intrat în aceeași concurență. Cauza acestor situații este înțelepciunea firească în care ne-am ancorat, așa că nu mai reușim să ne smerim și să recunoaștem ceea ce face Dumnezeu undeva într-o misiune mică dintr-un colț al țării. Așa este. Noi ne poticnim în simplitatea Lui, pentru că așa a fost întotdeauna.

Ei

erau prea înțelepți ca să poată crede un mesaj atât de simplu. Nu era suficient de strălucitor pentru cercetările lor științifice și pentru programele lor de școlarizare. Prin studiul lor, ei au aflat că există un Dumnezeu și că El este mare, așa că au încercat să devină și ei mari, dar drumul în sus merge mai întâi în jos.

Poate

cineva zice: „Frate Branham, în sus înseamnă mai întâi în jos?” Da, eu am afirmat aceasta pe baza Cuvântului Domnului Isus, care spune:

„Căci

oricine se înalță va fi smerit; și cine se smerește va fi înălțat.” (Luca 14.11). Aceasta înseamnă cu adevărat „în sus”. Mai întâi în jos și abia după aceea în sus.

Un

frate din Chicago a povestit că un predicator dintr-o anumită organizație, a mers într-o adunare penticostală. El și-a adus toate argumentele intelectuale, dar a folosit cuvinte total străine acelor penticostali simpli, așa că în curând a constatat că oamenii aceia nu înțelegeau nimic. Atunci și-a încordat puțin pieptul fiindcă era doctorul Cutare, un bărbat venit dintr-un anumit seminar din Chicago, și era atât de școlit, atât de deștept și de strălucit, încât oamenii aceia simpli se uitau unii la alții și nu înțelegeau ce voia să spună. Era ca un senator care a pierdut alegerile prezidențiale.

Când

am vorbit despre înviere și despre garanția învierii, la înmormântarea mamei lui Ford, Tuck Coats a făcut o remarcă și a spus: „Cât este de sigur că răsare soarele, atât este de sigur

că voi învia eu; și așa cum se uscă iarba și cad frunzele din pomi când vine toamna, pentru ca primăvara să apară din nou, așa vom apărea și noi la timpul potrivit și astfel va fi o înviere a celor morți,” arătând că mesajul acesta a însemnat foarte mult pentru el.

„Tuck,
i-am zis eu: „Eu nu am multă pregătire.”

„Aceasta
este partea ta bună”, a spus el, după care a adăugat: „Sper că domnul despre care este vorba mă va ierta.” Se referea la Stevensen, și mi-a spus că l-a ascultat cincisprezece minute, după care a adormit.

Un
alt frate mi-a spus că vorbitorul a fost atât de lustruit încât din toată vorbirea lui a înțeles numai câteva cuvinte, după care a zis: „Frate Branham, cred că nu m-ai văzut niciodată dormind în adunările tale.”

Vedeți?

Totul trebuie să fie simplu, pentru că Dumnezeu Se ascunde în simplitate.

În
zilele lui Noe, oamenii erau prea înțelepți ca să înțeleagă ce făcea Dumnezeu într-un mod atât de simplu. Lucrarea nu era destul de șlefuită pentru ei. Vedeți? Totul trebuie să fie strălucitor pentru că altfel nu văd nimic. Dar marele IaHVeH era ascuns în Cuvântul Său și S-a descoperit celor care au crezut Cuvântul. Numai ei au fost salvați, pentru că El a împlinit întocmai ceea

ce i-a spus lui Noe într-un mesaj simplu. Da, Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința întocmai.

Să

ne oprim apoi la zilele lui Moise, când a fost din nou un timp de eliberare. Când Dumnezeu este pe cale să facă ceva pentru eliberarea poporului Său, trimite un mesaj simplu, așa cu vom vedea și la deschiderea Peciților. Spune aceasta, pentru că vom constata cu toții că deschiderea Peciților este atât de simplă încât cei înțelepți vor trece pe alături, la mii de mile depărtare și vor greși ținta.

O,

simplitatea lui Dumnezeu! Dar și Dumnezeu Se ascunde în simplitate. Gândiți-vă că acești înțelepți pot despărți atomii și pot face toate lucrurile posibile, dar când este vorba despre Viață, nu sunt în stare să spună de unde vine ea. Nu pot vedea că până și într-un fir de iarbă este ascuns Dumnezeu. Ei pot trimite o rachetă pe lună și s-o controleze prin radar, dar nu pot explica cum a ajuns viața în firul de iarbă. Așa este. Vedeți? Așa ceva nici nu poate fi explicat. De ce? Pentru că este atât de simplu, încât nici nu o iau în seamă.

Ce

a făcut Dumnezeu când a vrut să-i elibereze pe copiii lui Israel, conform Cuvântului Său? A ales o familie simplă, despre care nu avem nici o relatare deosebită. Tot ce știm este că familia lui era din seminția lui Levi și că trebuiau să facă acele cărămizi pentru egipteni. El venea dintr-o familie simplă, dar Dumnezeu a ales-o pentru că voia să-l ridice pe eliberator din seminția lui Levi, o familie simplă din Israel. El nu a luat ceva împărătesc, ceva de rang înalt, nu a luat nici măcar un preot, ci a privit după ceva simplu și neînsemnat.

Ce

a făcut El în continuare? Dumnezeu ar fi putut să-Şi elibereze poporul folosindu-se de soare sau de vânt, sau ar fi putut să trimită un înger.

O,

aleluia! Dumnezeu poate să facă tot ce are în plan.

„De

unde ştii asta, frate Branham?”

Pentru

că Dumnezeu nu Se abate niciodată de la planul Său. De aceea ştim că şi în timpul acesta lucrarea Sa va fi simplă. Vedeţi? El lucrează întotdeauna în simplitate.

Dumnezeu

ar fi putut hotărî de la început ca soarele să vestească Evanghelia, sau vântul, sau un înger din cer, dar El l-a ales pe om să facă aceasta şi nu Se va schimba niciodată. Dumnezeu nu a luat niciodată denotaţiuni sau grupuri de oameni, ci a chemat bărbaţi care să predice Evanghelia Sa. Atunci când a adus eliberarea pentru poporul Său, Dumnezeu a trimis un bărbat simplu, care s-a născut printre sclavi, într-o familie simplă. O, ce minunat este El, descoperindu-Se în simplitate!

Moise

şi-a primit pregătirea şcolară în cadrul înţelepciunii lumeşti, ca să eşueze. De ce a făcut Dumnezeu aceasta? Ca să arate că nu poate exista nici o eliberare prin înţelepciunea omenească, ci doar prin credinţă. Moise era atât de învăţat, încât la rândul său îi putea învăţa pe alţii înţelepciunea

egiptenilor. El era un bărbat înțelept. A fost instruit în cele mai bune școli și cunoștea toată înțelepciunea lor. Dar Dumnezeu a îngăduit aceasta, pentru ca Moise să înțeleagă că toată înțelepciunea sa nu era de nici un folos în lucrarea la care era chemat și că trebuia să se smerească. Mai mult, Dumnezeu a îngăduit ca Moise să eșueze în încercarea sa personală de a face ceva.

Prin

aceasta s-a dovedit că nici prin putere, nici prin înțelepciunea egiptenilor, nici prin învățătura unei școli, a unui seminar sau prin numărul organizațiilor, s-ar putea face ceva, ci doar prin „*Duhul Meu, zice Domnul.*” Înțelepciunea lui Moise a ajuns la sfârșit, a dispărut când l-a întâlnit pe Dumnezeu în rugul aprins.

Moise

și-a scos încălțăminte și s-a smerit, uitând tot ce învățase cândva. Dumnezeu a adus eliberarea, deci l-a lăsat pe Moise să eșueze cu înțelepciunea lui, ca să-i arate că nimeni nu poate zidi pe propria înțelepciune sau pe a altora. Dumnezeu a îngăduit ca Moise să eșueze, ca să-l poată îndruma El însuși. Înțelegeți? Motivul pentru care Dumnezeu a îngăduit aceasta, a fost că voia să Se descopere El însuși în simplitate și smerenie.

El

a îngăduit ca Moise să se înalțe atât de sus, încât ar fi putut deveni următorul Faraon, fiindcă era un general puternic. Conform istoriei, el a supus toate țările vecine, apoi când s-a întors spre lucrarea lui Dumnezeu, cu toate acele titluri și talente, Dumnezeu l-a dus în pustie ca să scoată din el tot ce învățase până atunci, apoi l-a descoperit în smerenie, i-a pus în mână un toiag și l-a trimis să elibereze poporul.

Moise

fusese instruit să facă totul prin putere militară, dar cu toată instruirea primită, cu înțelepciunea științifică sau puterea militară pe care le poseda, nu a fost capabil să facă nimic. Acum primise în mână un toiag și cu acela a făcut lucrarea. Vedeți? Dumnezeu în smerenie, în simplitate. Dumnezeu era cu toiagul și tot Dumnezeu era cu Moise, așa că atâta timp cât avea toiagul, Moise îl avea pe Dumnezeu. Amin.

Observați!

„Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul!” Prin credință, Moise a înțeles că trebuie să fie un eliberator. Desigur, mama lui îi vorbise despre aceasta și în plus fusese instruit în mânăuirea armelor, așa că se părea că este pregătit să isprăvească lucrarea. Dar cu toate acestea, a eșuat. Vedeți? Moise avea cunoștința și instruirea necesară, dar toate acestea nu l-au ajutat deloc, așa că a trebuit să uite totul și să se întoarcă la o lucrare simplă, în care trebuia să se bazeze numai pe Cuvântul lui Dumnezeu. Numai așa a putut să elibereze poporul.

Cum

face Dumnezeu eliberarea? Prin credința în Cuvântul Său. Așa a fost întotdeauna. Aici am putea face încă o comparație: între Cain și Abel. Cain a încercat să primească trecere înaintea lui Dumnezeu prin frumusețe, dar Abel a venit prin credință.

Oamenii

cred că vor primi trecere înaintea lui Dumnezeu prin adunări frumos aranjate, printr-un preot cu robă sau prin coruri extraordinare. Dar cred că puteți vedea de unde vine așa ceva. Cain a încercat același lucru. Astfel, a zidit un altar și l-a împodobit cât a putut de frumos. El era sincer în tot ce făcea și s-a gândit: „Câtă vreme sunt sincer, nu este nici o deosebire.”

Dar nu este așa. Există o deosebire, pentru că voi puteți fi sinceri și totuși să fiți pe dos!

Cain

a zidit un altar și l-a decorat probabil cu flori și cu fructe, apoi s-a gândit: „Sunt sigur că Dumnezeu cel mare, sfânt, curat și minunat, va primi ceea ce i-am adus ca jertfă!”

Dar

vedeți, el a făcut totul după propria sa înțelepciune, după propria sa gândire. Exact același lucru se întâmplă în timpul acesta. Ei fac totul după înțelepciunea lor, conform studiului și înțelegerii lor, etc.

Dar

Abel a adus o jertfă mai bună, pe baza descoperirii primite prin credință. Privit omenește, altarul lui nu era nici frumos, nici curat. El a luat un miel, l-a adus pe altar, l-a pus pe el și i-a tăiat gâtul cu o piatră ascuțită, așa că sângele lui a curs peste tot în timp ce murea. Trebuie să fi fost o priveliște groaznică.

Era

simplic. Abel știa că se născuse prin sângele mamei și tatălui său, și că de fapt sângele a pricinuit căderea, așa că era nevoie de sânge pentru a-l readuce pe om înapoi la Dumnezeu. Astfel, el i-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună, pentru că i se descoperise acest lucru.

Unii

frați de astăzi, cred că Adam și Eva au mâncat mere sau pere... De curând, am văzut ceva ridicol într-o revistă. Acolo scria:

„S-a dovedit că de fapt Eva nu a mâncat un măr, ci o piersică.”
Puteți vedea de unde vine duhul acesta? Unii au spus că Moise nici nu a trecut Marea Roșie, cu poporul Israel, ci a mers printr-o zonă mlăștinoasă situată undeva la marginea mării. Ce prostie!

Biblia

spune clar că apa s-a despicaț în două și stătea ca niște ziduri, de-o parte și de alta. Dumnezeu a trimis un vânt și a despicaț apa, dar ei încearcă să găsească ceva după mintea lor, deși au eșuat tot timpul și o vor face mereu.

Voi

știți că tot ce se spune despre Cain este de fapt un tip spre oamenii cu credință intelectuală de astăzi, care au o formă de religie pe dinafară, merg la biserică și fac multe pentru clădiri frumoase, dar în realitate există o singură Biserică, iar la aceasta nu te poți atașa. Celelalte sunt doar adăposturi. Astfel, există adăposturi metodiste, baptiste, prezbiteriene, penticostale, etc., dar în Biserica adevărată veniți prin naștere. Toate celelalte sunt doar adăposturi. Nu biserici, ci adăposturi. Biblia nu vorbește nicăieri despre o biserică metodistă sau penticostală; nu există așa ceva! Toate acestea sunt greșite. Ele sunt doar locuri de adăpost la care poți adera sau te atașezi. Dar în Biserica Dumnezeului celui viu ești născut, ea formând Trupul tainic al lui Isus Hristos.

Dumnezeu

i-a descoperit lui Abel taina credinței în sângele vărsat, deși Cain era înțelept în toată cunoștința lui.

Voi

spuneți: „Cum poți spune așa ceva, frate Branham? Tu încerci să ni-l prezinți pe Cain ca fiind un înțelept.” Așa și era:

foarte înțelept. Uitați-vă la urmașii lui. Printre ei erau oameni de știință, doctori, oameni foarte înțelepți. Dar dacă priviți la urmașii lui Set, până la potop, ei au fost fermieri smeriți și fără școală.

Copiii

lui Cain erau foarte înțelepți: o grupare inteligentă. Ei știau să prelucreze metalul, erau constructori renumiți și bărbați foarte înțelepți, în timp ce ceilalți locuiau în corturi și păzeau turmele, odihnindu-se pe făgăduințele lui Dumnezeu. Puteți vedea ce contează? Urmăriți spița de neam și veți vedea dacă ceea ce spun corespunde sau nu. Urmașii lui Set se bazau pe făgăduințele lui Dumnezeu.

Noe

a fost ales din acest neam de oameni și la fel apostolul Pavel, John Wesley, Martin Luther și alții. Și voi, cei din timpul acesta, sunteți ceea ce sunteți: scoși afară și smeriți ca să credeți făgăduințele simple ale lui Dumnezeu.

Vedeți,

lui Dumnezeu i-a plăcut să se pună de partea lor, și El va dovedi întotdeauna dacă este Adevărul Său. Mulți oameni încearcă să facă ceva, dar trec pe lângă Dumnezeu la un milion de mile. Așa este. Dar dacă vedeți că vine Dumnezeu și legitimează cele spuse, aceasta este dovada că totul este corect. Atunci știți sigur că este adevărul.

Deci

au fost aduse două jertfe, iar Dumnezeu a respins cunoașterea Sa prin înțelepciunea omenească.

Dar

când l-a văzut pe Abel, care știa printr-o credință simplă că nu era vorba de mere sau de alte fructe ale câmpului, ci despre sânge, Dumnezeu i-a confirmat jertfa și a primit-o.

Aceeași

convingere o avem și noi cu privire la rugăciunea pentru bolnavi, deoarece Isus a spus: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7).

În

zilele lui Ilie, Dumnezeu a vrut să Se ascundă într-o persoană simplă. Gândiți-vă numai! Așa a ales El să lucreze. În zilele acelea erau o mulțime de bărbați mari, rabini și preoți: chiar și Ahab era iudeu, dar cu toate acestea, Dumnezeu S-a ascuns într-un bărbat simplu, nu într-un învățat, nu într-un bărbat renumit al lumii, nu într-un grad militar sau în spatele unui nume mare. Noi nu știm nici măcar cine au fost mama și tatăl lui, pentru că nu este amintit în cartea neamului său. Probabil a fost un fermier bătrân și simplu, și a fost chemat de Dumnezeu să fie prorocul Său. Tot ce știm despre el este că a venit din pustie, din necunoscut și a condamnat sistemul religios din zilele acelea.

Voi

știți ce s-a gândit despre el. Desigur, s-o fi pus întrebarea despre ce fel de pregătire școlară are, din care denominațiune vine, dacă face parte dintre farisei sau saduchei, etc. Dar el nu făcea parte din niciuna din aceste grupări, ci condamna întreaga stare, pentru că așa hotărâse Dumnezeu.

Un

om simplu și fără pregătire. Nu avem nici o relatare că Ilie

s-ar fi dus o singură zi la școală. Nu știm nimic mai mult despre aceasta. Dar lui Dumnezeu I-a plăcut să Se ascundă în el; Dumnezeu era cu omul simplu și S-a ascuns într-o ființă omenească. Puteți înțelege aceasta? Dumnezeu Se ascunde într-un om neștiutor și ciudat, cum îl numea lumea. Desigur, ei I-au numit în tot felul, chiar și vrăjitor. De fapt, nu numai Ilie, ci toți prorocii au fost acuzați de vrăjitorie: chiar și Isus. Lui I s-a spus că este Beelzebul și că Și-a pierdut mințile: „Ți-ai pierdut mințile; este clar că ai drac.”

Cu

această ocazie, El le-a spus că dacă cineva se va face vinovat de hulă împotriva Duhului Sfânt, în zilele din urmă, nu va fi iertat niciodată, nici în lumea aceasta, nici în lumea viitoare. Aceasta înseamnă o despărțire veșnică de Dumnezeu. Dar atunci, i-a iertat.

Ei

I-au privit pe Ilie ca fiind unul care și-a pierdut mințile. Puteți să vă închipuiți cum s-a ridicat el? Desigur, și atunci femeile și-au tăiat părul scurt, la fel ca în zilele noastre. Cred că ele s-au fardat ca Izabela, prima doamnă a țării. Predicatorii erau lumești și firești, așa că biserica a urmat cursul lumii. Acesta a fost momentul în care a venit Ilie și a condamnat întreaga lucrare, începând cu Izabela.

Știți

care a fost reacția lor? „Nu trebuie să te ascultăm pe tine, pentru că îl avem pe păstorul nostru. Desigur, ei nu aveau nevoie de el, dar Dumnezeu I-a trimis oricum. El era predicatorul pentru Izabela. Ea a preferat lumea, dar Dumnezeu I-a trimis pe Ilie, și chiar dacă a fost urât de Izabela, a trebuit să-și predice mesajul.

Ilie

s-a smerit și a rămas în Cuvânt, iar acest lucru l-a plăcut atât de mult lui Dumnezeu, încât a folosit de mai multe ori Duhul care s-a odihnit peste el. Da, a făcut-o! Amin. Același Duh s-a odihnit și peste Elisei, urmașul lui Ilie; apoi același Duh a venit peste Ioan Botezătorul, și conform Maleahi 4, același Duh va veni din nou în zilele din urmă în mijlocul nostru.

Dumnezeu

iubește Duhul care S-a odihnit peste acest bărbat simplu și fără școală, care trăia undeva în pădure. El era atât de ascultător încât Dumnezeu a putut să-i spună: „Ilie, trebuie să mergi să faci aceasta!” și Ilie s-a dus și a făcut întocmai. Vedeți? Dumnezeu însuși S-a ascuns într-o asemenea simplitate. Dar oamenii îl disprețuiau pe Ilie și spuneau: „O, bătrânul acesta ciudat și sucit! Să nu aveți nici o legătură cu el.”

Dar

într-o zi, când era deja bătrân și chelise, barba îi încărunțise și mai avea doar câteva fire de păr care-i cădeau pe umeri, brațele îi erau slabe și îi tremurau, Ilie venea pe drumul Samariei. Ochii săi priveau spre cer, iar în mână avea un toiag. Poate nu era plăcut la înfățișare, dar Îl posedea pe „Așa vorbește Domnul!” Limba lui nu s-a încurcat niciodată când a vorbit cu împăratul și nici nu i-a spus: „Stimate domn Ahab...” ci s-a ridicat și a spus: „*Nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu!*” Vedeți? Dumnezeu a răsplătit această simplitate.

Dar

pentru că totul s-a întâmplat atât de simplu, toți erau împotriva lui și ar fi făcut orice să-l oprească să mai vorbească, mai ales uniunea predicatorilor. Așa este. Toți încercau să scape de el și credeau că este greșit, de aceea nici

nu colaborau cu el în adunările pe care le ținea. Totuși, Dumnezeu Se ascunsese în acel bărbat simplu, iar la vremea potrivită, după ce sămânța a fost semănată, a încolțit și a ajuns la coacere. Dumnezeu însuși S-a descoperit cu putere, trimițând foc din cer pentru a mistui nu doar jertfa adusă de Ilie, ci chiar și pietrele și apa din șanț. (1 Împărați 18.38). Dumnezeu ascuns și descoperit în simplitate. Da, lui Dumnezeu i-a plăcut întotdeauna să lucreze în felul acesta.

Haideți

să privim puțin ce fel de lucruri a promis El. Problema oamenilor din timpul nostru este să ei doresc întotdeauna lucruri care sunt în legătură cu un seminar teologic sau cu o denominațiune. Totul este orientat numai spre educație, dar Dumnezeu nu poate să se folosească de ea. El poate să-l ajute pe om să facă ceva și să-i dea o slujbă, dar necazul este că cei mai mulți se țin de ceea ce au spus alții și se lasă legați de ceea ce au spus ei, așa încât Dumnezeu trebuie să-și retragă mâna de peste ei și să-i lase să meargă singuri mai departe. Apoi caută pe cineva care să lucreze cum vrea El și să-l isprăvească lucrarea. Dumnezeu trebuie să găsească pe cineva care lucrează cu Cuvântul pe baza descoperirii divine; pe cineva care să nu devieze de la Adevăr, ci se bazează numai și numai pe Cuvântul Său. Așa lucrează Dumnezeu și așa a lucrat întotdeauna.

Dar

când devin înțelepți și educați, oamenii încarcă să prezinte propriile tâlcuiri. De exemplu, ei spun: „Botezul cu Duhul Sfânt a fost numai pentru zilele acelea!” O, dacă ar vrea să înțeleagă că nu a fost numai pentru zilele acelea! Mai mult, ei susțin că astăzi nu se mai poate repeta experiența de la Rusalii. Astfel, spun: „Noi am primit Duhul Sfânt când am crezut!” iar dacă discuți cu ei despre botezul în Numele Domnului Isus Hristos, așa cum învață Biblia, îți răspund: „Seminarele învață așa și așa!” Dar a susține așa ceva, înseamnă a încheia

compromisuri. Un astfel de om nu va fi folosit niciodată de Dumnezeu, dimpotrivă, El va permite să fie batjocorit și făcut de râs în toată țara. Dar când vine cineva cu Adevărul, Dumnezeu Se ridică și Se dovedește a fi Același, în felul acesta simplu.

Să
privim puțin procesul de creștere și dezvoltare al unei flori.
Sămânța pusă în pământ, pare curând fără nici o speranță,
dar chiar de aici răsare viața, pentru a aduce la suprafață o
altă floare.

Dumnezeu
în simplitate. El face același lucru, pentru că drumul în sus
este mai întâi în jos. Așa a fost întotdeauna.

Smeriți-vă
și nu spuneți niciodată: „O, eu am asta și cealaltă!” pentru
că voi nu aveți nimic. Dacă ați primit harul lui Dumnezeu,
mulțumiți-I și smeriți-vă întotdeauna.

Astăzi
sunt o mulțime de oameni foarte înțelepți și școliți, dar aș
vrea să vă arăt altceva: un grup care merge mai mult pe o parte,
adică devin fanatici. Noi știm că există astfel de grupuri care
trec de partea cealaltă.

Acesta
este motivul pentru care nu sunt de acord cu grupul de frați, care
nu demult, s-au despărțit de ceilalți frați de pe calea Luminii.
Ei n-au putut să vadă supranaturalul fără să facă din aceasta o
grupare aparte, așa că s-au adunat în Canada, au strâns un grup
de oameni în jurul lor și au anunțat că vor pune pe unii

apostoli, pe alții, proroci, etc., dar totul s-a prăbușit. Așa va fi întotdeauna. Ei au impresia că sunt deja ceva, apoi îi condamnă pe toți, și curând cad într-o extremă.

Vedeți,

o extremă este inteligența rece și indiferentă, pentru că tăgăduiește orice experiență supranaturală, în timp ce ceilalți cad în partea cealaltă și devin o grupare radicală, care are în vedere doar mișcarea, dar tăgăduiesc Cuvântul. Însă Biserica adevărată rămâne pe mijlocul drumului.

Dacă

observați, există cunoștința Bibliei cu privire la ceea ce a vorbit Dumnezeu și totul este suficient de duhovnicesc ca să încălzească inimile, aceasta fiind calea corectă. De altfel, Isaia a vorbit despre calea aceasta numită „sfântă.”

„Sfinții

binecuvântați” a fost o mișcare mică, dar puternică, începută de Dumnezeu. Dar ce s-a întâmplat? Când Dumnezeu le-a dat vorbirea în limbi, ei erau foarte religioși, dar înțepeniți, așa că au declarat că totul ar fi de la Satana. Și acum vedeți unde au ajuns, fiindcă tăgăduiesc totul. Vedeți? Sămânța cade și moare, apoi o parte din ei devin fanatici, în timp ce ceilalți devin reci și țepeni.

Dar

Isus vorbește despre o cale croită. Nazarinenii și celelalte mișcări ale sfințeniei, spun: „Noi umblăm pe această cale înaltă și binecuvântată.”, dar ei nu spun exact cum a spus Isaia, pentru că Isaia spune: „*Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă...*” (Isaia 35.8). Pe calea aceasta nu puteți pretinde că sunteți sfinți, pentru că

este așa cum am mai spus: ca un uliu care-și pune aripi de porumbel, ca să se facă porumbel. Dar natura lui rămâne tot de uliu. Înțelegeți? Este ca și cum o cioară și-ar pune pene de porumbel sau de păun și ar spune: „Priviți ce pasăre frumoasă sunt eu!” dar totul ar fi artificial, fals. Păunul nu trebuie să se îngrijoreze dacă va primi pene de păun sau nu, așa cum nici porumbelul nu este îngrijorat dacă îi vor crește penele de porumbel, fiindcă câtă vreme are natura de porumbel, va purta pene de porumbel.

Vedeți,

oamenii care se străduiau pentru sfințenie, spuneau: „Femeile trebuie să poarte părul lung și la fel mânecile hainelor și să respecte și alte lucruri. Trebuie să poarte haine lungi și largi și nu au voie să poarte verighete sau alte bijuterii.” Vedeți, s-a ajuns la o sfințenie făcută de oameni, dar Biserica adevărată a Dumnezeului celui viu este sfințită de El.

Priviți

ce s-a întâmplat cu denomițiile. Toate femeile și-au tăiat părul, chiar și cele pentecostale, poartă inele și tot felul de bijuterii. Uitați-vă la pentecostalii care cu ani în urmă spuneau: „Noi, biserica...” Dar Biserica este trupul lui Hristos. Noi suntem născuți în Împărăția lui Dumnezeu ca persoane individuale, iar lucrarea trebuie să aibă loc din interior spre exterior. Apoi, Viața va veni în fiecare persoană.

Voi

nu trebuie s-o rugați pe o oaie să poarte lână. Ele nu trebuie să se străduiască să facă lână, pentru că dacă ar fi așa, ar spune: „Stăpânul meu vrea să produc lână, așa că trebuie să mă ocup de problema aceasta.” Nu! Singurul lucru de care are nevoie este să fie oaie. Așa este. Și lâna va crește de la sine.

Nici

noi nu suntem rugați să producem roade, ci ele trebuie să apară de la sine ca să le putem purta. Astfel, dacă ați fost plantați de Dumnezeu ca pomi roditori și rămâneți în Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Se va confirma de la Sine. Câtă vreme rămâne Cuvântul în voi, roadele Îl vor urma.

Isus

a spus: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele...”* (Iona 15.7). Voi nu trebuie să vă osteniți pentru aceasta, fiindcă totul vă stă la dispoziție.

Dar

unii oameni merg așa mai departe și alunecă spre fanatism. Ei trec la o extremă și se gândesc că posedă deja totul, pentru că sar în sus și-n jos, au primit un fel de înviore, vorbesc în limbi sau au o prorocie care se dovedește a fi corectă. Dar nu este așa!

Isus

a spus: *„Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”* dar El le va răspunde: *„Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”* (Matei 7.22-23). Vedeți, prieteni? Înseamnă că aceasta nu este totul. Nu! De aceea vorbim despre aceste lucruri.

Este

cumva vorbirea în limbi o dovadă? Eu cred în vorbirea în limbi, dar nu o iau ca o dovadă unică a posedării Duhului Sfânt. Nu, niciodată! Rода Duhului este dovada botezului cu Duhul Sfânt.

Vedeți,

acesta este motivul pentru care nu sunt de acord cu frații pentecostali care spun: „Dacă cineva vorbește în limbi, are Duhul Sfânt!” Eu nu sunt de acord cu aceasta, pentru că vorbirea în limbi nu este dovada că cineva are Duhul Sfânt. Spun aceasta, pentru că am avut ocazia să văd bărbați care erau stăpâniți de demoni și vorbeau în limbi foarte repede. Ei beau sânge din craniu de om, îl invocau pe Satan și vorbeau în limbi.

Am

avut ocazia să-i văd pe indienii din Arizona în timpul unui dans numit „Dansul ploii”, în care își legau șerpi la brâu și alergau cu mâinile ridicate. Marele vrăjitor a ieșit afară și a arătat un creion care a început să scrie singur într-o limbă necunoscută, iar vrăjitorul a dat tălmăcirea. Să nu încercați să spuneți ceva, pentru că sunt prea bătrân și am văzut prea multe.

Roada

Duhului este menționată clar în Galateni 5.22-23, și „este: *dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia,*

blândețea,

înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege,” iar Isus a spus în Matei 7.20: „...după roadele lor îi veți cunoaște,” nu după vorbiri în limbi, etc. Aceasta este dovada, roada Duhului.

Dumnezeu

Se descoperă în fiecare zi pe Sine însuși în smerenie și dragoste. Un om care este ascuns în Cuvânt, este deosebit. De fiecare dată când aude Cuvântul, El Îl întărește cu un „Amin”

puternic, indiferent ce vor spune ceilalți oameni. Numai cel care crede poate face așa ceva.

Dar

haideti să mergem mai departe și să nu ne mărginim numai la o experiență. Vedeți, Satana vine printre oameni și îi influențează în gândirea lor, făcându-i să creadă că au primit deja Duhul Sfânt dacă sar în sus și-n jos, măcar că îl urăsc pe aproapele lor. Nu merge așa! Este frumos să vorbești în limbi, dar gândiți-vă că puteți vorbi în limbile adevărate ale Duhului Sfânt și totuși să nu aveți Duhul Sfânt, pentru că Biblia spune: *„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.”* (1Corinteni 13.1). Vedeți? Numai cu aceste lucruri nu se poate face nimic.

Metodiștii

spun: „Noi L-am primit când am tresăltat!” Nazarinenii spun: „Noi avem totul pentru că trăim în sfințenie!” dar nu este chiar așa. Penticostalii spun: „Dacă vorbim în limbi, Îl avem!” dar nici ei nu Îl posedă. Dumnezeu Se descoperă singur, nu în senzații, deși și acestea fac parte din întreg. Vedeți, El Se smerește atât de mult încât fiecare poate să-L vadă, iar dacă nu veți încerca să adăugați mintea și gândirea voastră la Cuvânt, Îl veți recunoaște pe Dumnezeu.

Altfel,

veți deveni un grup de fanatici. Înțelegeți? Așa îi avem de-o parte pe cei fanatici, iar de partea cealaltă pe cei reci și formalști. Dar Mireasa umblă pe mijlocul drumului, iar Dumnezeu confirmă aceasta mergând împreună cu ea prin Cuvântul Său.

Am

să sar peste o parte din textele și notițele pe care mi le-am făcut, ca să pot încheia mesajul la timp. Dumnezeu se ascunde în smerenie. Acum mă voi grăbi puțin, dar aș vrea să fiți atenți ca să puteți cuprinde totul.

Încă

începând din Eden, s-a profețit că va veni Mesia, și s-a spus mai dinainte ce fel de persoană va fi El. Aici am putea să ne oprim mai mult timp, dar voi cunoașteți Biblia și știți cum s-a spus că va fi.

Moise

a spus: *„Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!”*

(Deuteronom 18.15). Astfel, ei au știut că Mesia va fi un proroc și cunoșteau felul slujbei Sale. Toți prorocii au vorbit despre ceea ce va face El, și au făcut aceasta prin simboluri; dar atunci când s-a împlinit, a trecut peste capetele oamenilor. De ce? Pentru că atunci când a venit, oamenii la care a fost trimis aveau propriile lor concepții și interpretări referitoare la El.

Dar

Biblia nu se schimbă; ea rămâne întotdeauna aceeași. Acesta este motivul pentru care vorbesc numai ceea ce spune Scriptura și rămân la ea. Biblia nu acceptă nici o tălmăcire omenească. De aceea, metodiștilor, bapțiștilor și penticostalilor, să nu încercați să-l dați o tălmăcire proprie și să spuneți: „Nu înseamnă aceasta, ci aceasta!” pentru că înseamnă exact ceea ce scrie.

Cineva

a spus: „Cum s-ar putea întâmpla așa ceva?” Eu nu știu cum, dar nu depinde de mine s-o explic, pentru că Cel ce poartă de grijă este Dumnezeu. El este Cel care a vorbit, nu eu, și El se va îngriji

de tot ce este al Lui.

Dar

despre Mesia s-a prorocit; prorocii au spus exact ce va fi și ce va face când va veni, însă învățații au servit încă din vremea aceea poporului propriile lor tălmăciri, așa că atunci când a venit, El S-a prezentat într-un fel atât de simplu încât întreaga comunitate religioasă s-a poticnit. Este adevărat?

În

vechime se spusese că nimeni nu putea fi preot sau învățător al Cuvântului, decât dacă făcea parte dintr-o anumită seminție, adică din seminția lui Levi. Gândiți-vă că ei fuseseră preoți din generație în generație, așa că puteau spune:

„Stră-stră-străbunicul meu a fost episcop și la fel bunicul meu,” etc. și se părea că totul era conform Cuvântului, dar în realitate, ei și-au format propriile gânduri despre Cuvânt.

Copiii

au preluat totul de la părinții lor, iar la un moment dat, când părinții lor au deviat de pe calea adevărată, au format o organizație. Așa se face că atunci când Duhul Sfânt le-a arătat adevărul, nu au putut să-l accepte; iar astăzi se întâmplă la fel.

Nu

vreau să fiu aspru, dar acesta este adevărul. Astăzi se întâmplă la fel ca atunci: ei fac totul complicat și tălmăcesc Cuvântul cum le place, lucrând și trăind după tâlcuirile lor și nu după Cuvânt. Dar așa cum s-a spus deja, Dumnezeu nu are nepoți. Astfel, fiecare om trebuie să vină la El pe aceeași cale și să se lepede de tot. Da, voi trebuie să faceți la fel ca părinții voștri, la început.

Mesia

era atât de simplu! Timp de aproape patru mii de ani, fiecare proroc care s-a ridicat, a vorbit numai despre El. David a cântat despre El în Psalmi, dar atunci când a venit, oamenii aveau propriile idei cu privire la ceea ce ar trebui să facă. Ei au explicat totul, poate au desenat și pe hârtie, dar atunci când a venit El, s-a întâmplat cu adevărat simplu, ruinându-le teologia. Ei nu L-au recunoscut, dar El a venit conform Cuvântului.

Credeți

că Dumnezeu a vestit prin proroci că va veni Mesia și cum o va face? Păcat că nu mai avem la dispoziție încă o oră, ca să intrăm în amănunte. Dar noi știm cu toții cum a fost, pentru că Dumnezeu a spus cum va veni El; a spus chiar și că Se va naște în Betleem și ce se va întâmpla. Dar totul a fost atât de simplu, încât acei învățați mari nu au putut să rânduiască totul conform Cuvântului, și au răstălmăcit totul. Dar Isus nu a venit în opoziție cu Cuvântul. El a venit conform Cuvântului, dar în contradicție cu tălmăcirile lor, învățând lucruri care erau împotriva doctrinelor lor referitoare la El.

Desigur,

ei au trăit cu impresia că atunci când va veni Mesia, Se va arăta în Templu și va spune: „Caiafa, Eu sunt aici!” Va veni cu zece milioane de îngeri pentru onor, iar Dumnezeu va spune: „Voi sunteți cu adevărat o biserică puternică, sunteți poporul Meu, de aceea îi voi îndepărta pe toți cei ce sunt împotriva voastră și voi deschide porțile cerului înaintea voastră. În dimineața aceasta Îl trimit la voi pe Mesia. Tot poporul să se adune în curtea Templului, pentru că El va coborî acolo.” Iar atunci se va spune: „Dr. Cutare și Cutare, veniți aici să Îl salutați primii!”

Cam

așa gândește lumea de astăzi. Poate vi se pare că exagerez, dar spun aceasta pentru că vreau să scot în evidență faptul că cei mai mulți oameni stabilesc deja totul, iar dacă nu se întâmplă după gândirea lor, spun că nu este corect și îl declară de la antihrist. Ei se gândesc că mai întâi vor veni vreo zece milioane de îngeri, pentru onorul primirii, apoi va avea loc primirea în curtea pe care a construit-o Solomon, în locul acela sfânt, unde trăiau și mureau cei sfinți și drepti.

Dar

Isus le-a spus: „Fățarnicilor, voi sunteți de la tatăl vostru, de la diavolul. Voi împodobiți mormintele sfinților pe care i-au omorât părinții voștri.” Nu-i așa? „Câți proroci și oameni drepti am trimis la voi și i-ați omorât?” Mai mult, pe cei pe care El i-a numit drepti, ei i-au numit fanatici și provocatori de tulburări, și credeau că Mesia va veni cum îl așteptau.

Dar

El a venit într-un staul, a fost născut de o fecioară, iar un tâmplar simplu a devenit tatăl Lui adoptiv. Vedeți, nu a fost aleasă fiica unui mare preot sau altcineva de rang înalt, ci a fost născut de o fecioară care locuia în micul Nazaret. Acesta este motivul pentru care I s-a dat încă de la început un nume rău: pentru că se spunea că S-a născut nelegitim.

O,

aceasta i-a prins repede în șiretenia lor! Etica lor nu putea accepta nașterea din fecioară și tâlcuirile lor nu puteau înțelege contextul, deși totul era „Așa vorbește Domnul!” O, mă îngrozesc când mă gândesc cum se repetă aceasta, pentru că Dumnezeu nu Se poate schimba.

El

a venit într-un fel atât de simplu, încât a trecut pe lângă ei, dar a atins exact scopul lui Dumnezeu. El a venit exact în felul cum s-a spus prin proroci, dar tâlcuirea lor a fost greșită, asemenea tâlcuirii din zilele lui Noe. Totuși, Dumnezeu vine conform Cuvântului Său.

Când

a venit Isus, El a învățat lucruri care erau în contradicție cu învățătura aceluia timp, de aceea ei l-au spus: „Dacă ești Mesia, fă asta și cealaltă! Dacă ești Tu, coboară-Te de pe cruce și dovedește aceasta!” Dar noi nu putem să ne purtăm așa cu Dumnezeu, pentru că El face doar ceea ce-I place și ce este corect.

Așa

cum am spus deja, ei se gândeau că El va veni însoțit de un alai de îngerii, dar S-a născut într-un staul, adică în totală contradicție cu etica lor șlefuită. Era imposibil ca un om cu gândirea normală să accepte că Dumnezeul cel Atotputernic, marele și puternicul Iahveh, Cel căruia îi aparține pământul și tot ce a creat pe el, va alege un loc atât de josnic pentru nașterea Fiului Său, adică un grajd. Cum putea fi posibil așa ceva?

Acesta

a fost Dumnezeu în simplitate; aceasta Îl face atât de mare. Cei care sunt instruiți în etica omenească, nu se pot smeri așa. Ei nu pot face așa ceva, dar Dumnezeu, care este atât de mare, a venit jos atât de smerit! Nu a avut nici măcar haine potrivite pentru Fiul Său. Gândiți-vă la aceasta! În localitatea aceea nu a fost găsit nici măcar un loc unde să fie născut, așa că a ajuns să Se nască într-un grajd, care era de fapt o grotă săpată în stânca unui munte. Fiul lui Dumnezeu S-a născut acolo, pe niște paie din grajd.

Oh,

totul era diferit de felul cum L-a așteptat adunarea! Mama Lui rămăsese însărcinată înainte de a se căsători. Oamenii vedeau că este însărcinată, dar Maria știa în inima ei ce se întâmpla de fapt. La început, Iosif nu a înțeles ce se întâmplă, dar îngerul Domnului a venit noaptea la el și i-a zis: „*Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.*” (Matei 1.20).

Cu aceasta, totul a fost rezolvat.

Iosif

era într-o astfel de legătură cu Dumnezeu, încât Domnul putea să-i vorbească, dar astăzi avem hainele noastre spirituale atât de strâmte și închise, încât nimic nu ne mai poate vorbi, decât grupul spiritual de care aparținem. Eu nu vreau să fiu radical sau aspru, dar cred că ați înțeles ce vreau să spun.

Vedeți,

era de neconceput ca El să vină într-un grajd. Mai mult, nu avem nici o relatare că Isus ar fi mers măcar o zi la școală, dar cu toate acestea, când era doar un băiat de doisprezece ani, i-a încurcat pe preoții din Templu cu predica Sa. Ce era aceasta? Dumnezeu însuși Se ascunsese în acel Copil.

O,

mă simt atât de bine!

Dumnezeu

S-a ascuns pe Sine însuși într-un grajd, într-un Copil mic. Observați cum s-au desfășurat lucrurile în continuare. Când trecea pe stradă, părinții celorlalți copii spuneau: „Să nu aveți nici o legătură cu El, pentru că mama Lui este o stricată, una care a rămas însărcinată înainte de a se căsători. Să nu

aveți nimic a face cu El!”

Dar

indiferent ce credea lumea, Maria ținea toate lucrurile în inima ei și se gândea la ele. Ea știa bine că nu este nimic de osândit în viața ei și nu a spus nimic împotriva lor.

Uneori,

Dumnezeu le spune aleșilor Săi: „Fiți liniștiți și nu spuneți nimic împotriva!”

În

adunările mele au venit oameni care au spus: „Dacă ești un slujitor al lui Hristos, știi ce se va întâmpla acolo!” Sigur că știu ce se va întâmpla, dar ce pot să fac dacă El îmi spune: „Taci și nu spune nimic!”? Eu l-am luat pe unul dintre ei și i-am arătat ce am scris într-un carnețel de notițe, ceva ce mi s-a spus cu câțiva ani în urmă.

„Nu

înțeleg nimic”, a spus el.

„Vezi?”

El mi-a arătat încă de atunci cum se va întâmpla, așa că mulți dintre cei care au privit în acel carnețel, au văzut aceasta.”
Apoi am adăugat: „Se va întâmpla în felul acesta!”

„De

ce nu ai spus nimic despre aceasta?”

Pentru
că totul trebuia să fie așa.

Iosif

a înțeles cum stăteau lucrurile și a știut al cui era Copilul acela; Maria știa cui îi aparține și Isus știa cine este Tatăl Său, de aceea a spus: „*Eu trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu.*” (Luca 2.49). Nu la tăierea lemnului, nici la confecționarea ușilor, ci în casa Tatălui Meu.” El i-a spus mamei Sale că a venit vremea să facă ceea ce-I place Tatălui Său. Dar ceilalți ce au gândit? Voi știți câte au de îndurat copiii nelegitimi, dar Dumnezeu S-a ascuns pe Sine în El. Înțelegeți? Dumnezeu S-a ascuns în ceea ce lumea numea necurat, stricat și nelegitim. Dumnezeu S-a ascuns în sămânța de grâu care putrezea, ca să aducă la suprafață o viață nouă. Ați înțeles aceasta?

Dumnezeu

Se ascunde într-o femeie simplă, într-o spălătoreasă sau într-un bărbat obișnuit care merge la lucru cu pachetul de mâncare sub braț, după ce-și sărută soția și copiii și le spune: „La revedere!” El Se poate ascunde într-un astfel de bărbat și să facă lucruri despre care un episcop nu știe nimic. Vedeți? Cei simpli ascultă și se bucură, iar Dumnezeu primește onoarea și lauda.

Îl

puteți vedea pe Dumnezeu cum se ascundea în simplitatea unui Copil, în simplitatea unei familii obișnuite? O, Dumnezeule! Dar bărbații aceia mari și plini de cunoștință și înțelepciune omenească, Irod și ceilalți, nu au observat nimic! Dumnezeu ascuns în simplitate!

Ioan

Botezătorul a venit conform Isaia 40 și Maleahi 3.1. Puteți să vă notați aceasta, dacă doriți. Poate ar fi mai bine să citim aceste texte. Este vorba de Isaia 40.1-5:

*„Mângâiați,
mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru.*

Vorbiți

bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui.”

Un

glas strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru!

Orice

vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele, în vâlcele!

Atunci

se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.”

Și

acum, Maleahi 3.1:

„Iată,

voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și

deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine - zice Domnul oștirilor."

Ce

minunat! Timp de șapte sute de ani s-a știut clar că va veni un premergător care va pregăti calea pentru Mesia, dar atunci când a venit atât de simplu, ei nu au înțeles, deși era fiul unui preot.

Vedeți

cât de ciudat a fost acest lucru? Deși era fiu de preot, Ioan nu l-a urmat pe tatăl său în slujbă și nu s-a dus să studieze într-un seminar, dar lucrarea lui a fost mai importantă decât toate celelalte lucruri.

La

nouă ani, Ioan s-a dus în pustie, apoi s-a întors și a predicat, dar ei nu au văzut nimic. Era prea simplu pentru pregătirea lor șlefuită; nu puteau crede un bărbat atât de simplu, pentru că se gândeau: „Când va veni acest bărbat, munții se vor face șes și câmpiile se vor înălța...” Și David a văzut acele zile și a spus: „Munții vor sări ca mieii și copacii vor bate din palme...”

Ce

s-a întâmplat? Un bărbat cu barbă lungă, fără nici o pregătire, îmbrăcat cu o piele de cămilă, a venit din pustie, a apărut în Iudeea și a zis: „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi. Voi, pui de năpârci, să nu credeți că dacă ziceți: „Eu fac parte din denomi-națiunea cutare!” veți trece, pentru că Dumnezeu poate să ridice copiii lui Avraam din aceste pietre.”

„O,
nu este posibil să fie el acela! Este imposibil!” Dar Ioan era
acela. El era cel ce pregătea calea Domnului.

În
felul acesta a fost îndreptat tot ce nu era drept și au fost
coborâte locurile înalte.

„Să
nu credeți că dacă ziceți: „Noi avem de tată pe Avraam!”
veți trece, pentru că Dumnezeu este în stare să ridice din aceste
pietre copii ai lui Avraam.” O, slavă Domnului! Asta este. Vedeți
deosebirea? Da.

El
spunea ce urma să se întâmple, dar când a venit la ei, nu l-au
primit, pentru că erau pregătiți să primească doar ceea ce era
în acord cu organizația lor. Totuși, când lucrarea a venit atât
de simplu, dar conform Scripturii, locurile înalte au fost coborâte;
da, ei au fost coborâți.

El
le-a spus adevărul fără ocolișuri și i-a scuturat ca să-i
îndrepte. *„Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de
mânia viitoare?”*

Securea

*a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu
face rod bun este tăiat și aruncat în foc.”* (Luca 3.7+9).

*„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar
Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt
vrednic să-l duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt*

și cu foc.

Acela

Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar...” (Matei 3.11+12).

Așa

au fost îndreptate lucrurile nedrepte, dar oamenii nu au înțeles. El era în conformitate cu Cuvântul, însă era atât de simplu, încât oamenii au omis să-l vadă. Nu au văzut nimic. Nu fiți atât de orbi! Nu fiți atât de orbi!

Ioan

era prea simplu pentru părerea generală cu privire la o asemenea persoană, de aceea nu l-au băgat în seamă. Ce era aceasta? Dumnezeu Cuvântul ascuns în simplitate, nu într-un preot cu gulerul întors și cu o pregătire înaltă.

Isus

le-a zis preoților, referindu-se la Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie?” iar ucenicilor lui Ioan Botezătorul le-a zis: „Ați ieșit să vedeți un om în haine preoțești sau în haine albe, sau ce ați ieșit să vedeți? Asta vreți să vedeți?” Nu! El nu este unul care sărută copiii mici sau îi îngroapă pe morți, dar nu știe nimic despre Sabia cu două tăișuri de care este nevoie în luptă.

Ei

sunt acolo și țin cuvântări intelectuale în vreun club. La aceasta se pricep, dar când este vorba de luptă, nu mai știu nimic. Pe aceștia îi găsim în palatale împărătești, pentru că se țin aproape de cei cu rang înalt. Și a continuat: „Sau ce ați

ieșit să vedeți? O trestie clătinată de vânt încioace și încolo? Sau pe cineva care ar putea să spună: „Acela face parte din unitarieni, dar când vine la trinitarieni am să...”

Ioan

nu era o trestie clătinată încioace și încolo de vânt. Nu, nu! Pentru el nu era nici o ispită să meargă la farisei, saduchei sau în altă parte. Nu, fratele meu! Pe Ioan nu îl puteau atrage nicăieri.

Și

Isus a continuat: „Atunci ce ați ieșit să vedeți, un proroc?” Era nevoie de un proroc ca să facă aceasta. Cuvântul lui Dumnezeu era în Ioan, pentru că Cuvântul vine la proroc.

„Ați

vrut să vedeți un proroc?” i-a întrebat El.

„Da,

aceasta am vrut să vedem.”

„Dar

Eu vă spun: „El este mai mult decât un proroc!”

Cum

era posibil ca Ioan să fie mai mult decât un proroc? Pentru că el era mesagerul Legământului. Sigur că da. Prin mesajul lui a fost stabilită puntea de legătură dintre Lege și har, el fiind pionul principal în această legătură.

„O,
dacă ați putea să-l primiți,” a spus Isus, „pentru că el este cel despre care a vorbit prorocul Maleahi: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine - zice Domnul oștirilor.”* (Maleahi 3.1). Dar el era atât de simplu, pentru că Dumnezeu S-a ascuns în simplitate.

Acum

fiți atenți ce a făcut el: A predicat că Hristos va veni și va ține lopata în mână, va curăța aria, va lega pleava și o va arde, dar grâul îl va strânge și îl va pune în hambarul Lui.

Vedeți,

Ioan era inspirat. Când a venit Isus, El a făcut totul atât de simplu... Chiar și apostolii așteptau să vină ceva mareț: „Da, El vine! Va fi atât de puternic, încât îi va alunga pe romani și pe greci din țară!”

Dar

când a venit, El a fost atât de simplu și de smerit! De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu Se ascunsese în simplitate.

La

sfârșitul vestirii Sale, El a întrebat: *„Cine Mă poate învinui de vreun păcat? Nu am făcut tot ce spune Biblia? Dacă nu am făcut lucrările Tatălui Meu, puteți să mă condamnați, dar ce a spus Biblia că voi face și nu am făcut? Să știți că păcatul este necredința. Cine Mă poate învinui? Și dacă Eu scot dracii prin Degetul lui Dumnezeu, care este problema cu voi?”* (parafrazare).

Simplitate

și smerenie până la moarte. Dar în dimineața învierii a dat totul la o parte și S-a ridicat Biruitor, nu-i așa, fraților?

Sigur că da. Bobul de grâu zăcea acolo pecetluit cu Viața veșnică în sine, așteptând ziua cea mare a venirii Domnului, când viața va veni din nou la viață. Noi vom apărea la înviere, când vom fi răpiți, și ne vom întâlni cu El în văzduh. Dar cei care se vor lepăda de credință, vor fi legați și arși în focul pe care nu-l poate stinge nimeni. Amin. O, nu este minunat?

Ei

nu l-au luat în seamă pe Ioan Botezătorul. Dumnezeu în simplitate. De ce? El nu vorbea nici măcar ca un duhovnic și nu a predicat niciodată ca un predicator, ci a folosit o vorbire simplă, cu exemple luate din natură: *„...securea a fost înfiptă în rădăcina pomilor.”* A vorbit și despre puii de năpârcă, nu ca un învățător de seminar, nici ca doctorii în teologie. El nu a predicat ca unii dintre ei, ci ca un om din pădure. Ioan a vorbit despre secure și pomi, despre șerpi, grâu, hambare și multe alte lucruri de felul acesta. Cred că nici măcar nu a fost acceptat ca predicator. Mai degrabă l-au numit „instigator” fiindcă stătea și predica pe malurile Iordanului. Vedeți? Dumnezeu se ascundea în simplitate în fața înțelepciunii lumii. Nu este de mirare că Isus a spus: *„Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor,”* adică celor ce le primesc. (Matei 11.25). Dumnezeu S-a ascuns în simplitate, în Hristos; Dumnezeu S-a ascuns în simplitate, în Ioan. Gândiți-vă la aceasta. Dumnezeu Se ascunde de înțelepciunea lumii.

Să

rămânem o clipă la aceasta. Gândiți-vă la timpul în care trăim. Dacă Dumnezeu vine într-un loc neînsemnat ca acesta și îi vindecă pe cei bolnavi, cei bogați și mândri, cei învățați spun: „Zilele minunilor au trecut! Nu mai există vindecare

divină!”

Cred

că vă amintiți mesajul despre David și Goliat, pe care l-am predicat înainte de a pleca. Atunci, cineva m-a întrebat: „Cum vrei să te întâlnești cu oamenii aceia învățați, frate Branham? Cum vei sta în fața lor?”

„Eu

nu trebuie să fac nimic cu privire la aceasta, pentru că Dumnezeu mi-a spus: „Du-te!” și asta este tot. Acesta este Cuvântul Lui, nu al meu. El a făgăduit totul și ceasul este aici.”

Atunci

când Îngerul Domnului, pe care îl vedeți în tablou, a venit jos la râu, în ziua aceea, în iunie sunt 30 de ani de atunci, a spus: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul...” (Erau prezenți cinci mii de oameni), a sosit ceasul ca mesajul tău să fie răspândit în întreaga lume.”

Cred

că vă amintiți și criticile. A fost cineva dintre voi, acolo? Cred că Roy Slaughter sau careva din cei ce sunt în seara aceasta aici, își amintesc ziua aceea. Poate sora Spencer, George Wright sau altcineva. Nu s-a împlinit totul întocmai? S-a împlinit. Dar în ciuda dovezilor clare din mijlocul nostru, mulți au respins și au spus: „Este doar o vindecare închipuită!”

Odată,

am stat cu frații Wood. Noi știm că Dumnezeu își legitimează Cuvântul. În dimineața aceea am mers cu barca, dar cu o zi înainte, Duhul Sfânt a spus că vor vedea slava lui Dumnezeu. Pe

apă plutea un pește mort, dar Duhul Sfânt a venit jos, iar eu m-am ridicat și i-am vorbit peștișorului care era mort de o oră și jumătate: cârligul undiței îi scosese intestinele pe gură, dar de îndată ce am spus acele cuvinte, peștișorul a revenit la viață, pe deplin sănătos, ca ceilalți pești. Ce era aceasta? Dumnezeu ascuns în simplitate.

Dumnezeu este în stare să ridice din aceste pietre copiii lui Avraam. El poate să vindece un animal bolnav, un pește sau altceva. Când El își aduce mesajul, dar oamenii nu îl cred, Dumnezeu poate face o demonstrație și să vindece un animal. Dumnezeu poate învia o femeie moartă sau un animal mort; El poate face tot ce vrea.

Ce mustrare pentru această generație! Ei se poticnesc în lucrarea Lui și spun: „Tu nu ai făcut asta sau cealaltă!” dar Dumnezeu trimite un animal simplu aici. Ce mustrare! Ce este aceasta? Dumnezeu își arată măreția descoperindu-Se în simplitate. O, ce mustrare pentru bărbații acestei generații, din pricina necredinței lor!

Astăzi, ei gândesc așa cum au gândit întotdeauna, că lucrurile ar trebui să se desfășoare așa cum și le-a închipuit cineva. De exemplu, un catolic, pentru al cărui fiu am intervenit cu ceva la Houston, fiindcă încălcase legea, mi-a zis: „Dacă există un dar duhovnicesc, ar trebui să vină prin biserica catolică.”

La rândul lor, metodiștii cred că totul trebuie să vină prin comunitatea lor; pentecostalii cred că trebuie să vină prin biserica lor, dar aceasta nu a venit și nu vine prin niciuna din ele. Totul a venit prin puterea învierii lui Isus Hristos. Sigur că

da.

Fiți

atenți și nu lăsați aceste lucruri să treacă pe lângă voi. Păstrați-le în inima voastră și gândiți-vă la ele! Dar ei cred că totul trebuie să vină conform gândirii lor, prin denomițațiunea lor, fiindcă dacă nu se întâmplă așa, nu este de la Dumnezeu. Ba mai mult, o numesc filozofie și de la Satan. Spun că dacă ar fi de la Dumnezeu, ar trebui să vină cum s-au gândit ei, cum au înțeles ei.

Exact

așa au gândit și fariseii din zilele Domnului Isus, dar lucrarea nu s-a împlinit nici pe departe conform închipuirii lor. Vedeți? Dacă Dumnezeu a promis că va veni Mesia, ei și-au făcut mai dinainte o închipuire cu privire la felul în care se va întâmpla acel lucru, și pentru că totul s-a împlinit diferit de cum și-au închipuit, nu L-au acceptat ca Mesia al lor. El a fost pentru ei ca un lepădat și un nelegitim, un Beelzebul, dar în realitate, El era Dumnezeu care se ascundea în simplitate.

„Solul

care vine să-l pregătească Domnului calea, trebuie să fie un om cu școală”, s-au gândit ei. De fiecare dată când ordinau predicatori și îi trimiteau în misiune pentru a-i pocăi pe alții, se gândeau, desigur, că unul din trimișii lor va fi solul care trebuie să pregătească drumul. Dar Dumnezeu Și-a trimis slujitorul în pustie, unde nu existau seminarii și alte lucruri de felul acesta. Vedeți? Dumnezeu Se ascundea în simplitate și în smerenie.

În

încheiere aș vrea să vă spun ceva: A respinge mesajul simplu al

lui Dumnezeu înseamnă a te distruge singur pentru totdeauna. Noi am vorbit mult despre aceasta; despre cât este de simplu totul, despre ce gândesc oamenii, cum râd, cum judecă și cum procedează, făcând totul după bunul lor plac. Dar a-L respinge pe El înseamnă despărțire veșnică de Dumnezeu.

Cei

care nu au ascultat mesajul lui Noe, au murit, iar Biblia spune că după moartea Sa, înainte de înviere, Isus S-a dus și le-a predicat celor ce erau în lanțurile întinericului. El S-a dus în iad și a predicat duhurilor care erau în închisoare și care nu s-au pocăit în timpul harului din zilele lui Noe, când li s-a predicat un mesaj simplu, adus de un bărbat simplu. Precis, El le-a zis: „Noe a predicat că Eu voi veni, iar acum sunt aici!” Nu-i așa?

Acolo

erau cei care nu ascultaseră mesajul simplu al prorocului. Moise a primit însărcinarea lui Dumnezeu când era în pustiu și a fost legitimat de Stâlpul de Foc ca fiind adevărat. Dar ce s-a întâmplat? După ce i-a scos afară și i-a dus în pustie, ei au încercat să se organizeze. De aceea au murit în pustie. Da, toți au murit acolo, cu excepția celor doi bărbați: Iosua și Caleb.

Fariseii

din zilele Domnului Isus erau atât de orbi încât nu vedeau nimic. Ei priveau înapoi și ziceau: „*Părinții noștri au mâncat mană în pustiu...*” dar Isus le-a răspuns: „*Părinții voștri au mâncat mană în pustiu, și au murit.*” (Ioan 6.31+49).

Atunci

mulți au văzut măreția lui Dumnezeu, pentru că umblau în Lumina

timpului lor; umblau în Lumina Stâlpului de Foc, în prezența puterii Sale; umblau din loc în loc, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu; mâncau mana care cădea din cer, pe care le-o pregătise Dumnezeu, dar cu toate acestea au pierit, s-au dus în iad. Isus a spus: „Ei toți au murit!” și dacă priviți Cuvântul mai atent, aceasta înseamnă despărțire veșnică de Dumnezeu. Înțelegeți? „Ei au murit cu toții!”

Toți

cei care L-au respins pe Isus, au mers în pierzare. Înțelegeți ce vreau să spun? Dacă respingi simplitatea lui Dumnezeu, ești terminat. Aici nu merge să spuneți: „Am făcut doar o greșală!” Nu merge așa! Dumnezeu nu va recunoaște aceasta și sunteți pierduți pentru totdeauna, ceea ce înseamnă că trebuie să ne gândim serios la toate lucrurile. Ceea ce face Dumnezeu este legitimat întotdeauna de El însuși. Astfel, dacă se întâmplă aceasta, este Cuvântul lui Dumnezeu. Ce se va întâmpla însă cu cei care i-au respins pe Moise, pe Ilie, pe Ioan și apoi pe Domnul Isus?

Aici

aș vrea să vă spun ceva și nădăjduiesc să nu vă rănesc. Nu demult, am fost chemat la Houston, Texas, pentru a face o cerere de grațiere... Am adunat câțiva oameni, le-am predicat și i-am rugat să semneze cererea de grațiere pentru un băiat și o fată. Cred că știți din ziare în ce probleme au intrat. Este vorba de fiul adoptiv al domului Iris.

Domnul

Iris este cel care a făcut clișeu cu Îngerul Domnului, pe care l-ați văzut cu toții. El este romano-catolic, iar soția sa este evreică.

El

s-a căsătorit cu fata aceasta evreică, dar nu au vorbit niciodată despre religie.. apoi a intrat în afacere cu studioul Douglas, împreună cu Ted Kipperman. El a fost prezent și a făcut fotografii când dr. Best de la comunitatea baptistă, i-a pus pumnul sub nas fratelui Bosworth, zicând: „Fă-mi o poză în timp ce fac asta, fiindcă vreau s-o pun în camera mea de studiu, ca amintire a infirmării vindecării divine!”

Înainte

de a merge la Houston Texas, Domnul îmi spusese să merg acolo, iar eu am făcut-o în Numele Domnului. Voi știți cu toții discuția și ce s-a întâmplat acolo. În seara aceea, am încercat să cobor în smerenie, dar dr. Best a spus: „Voi sunteți doar un grup de neștiutori. Nici nu există oameni care cred în vindecarea divină și în toate aceste lucruri. Sunteți niște înapoiați!”

Vedeți?

El nu știa că Dumnezeu lucrează în simplitate, așa că a zis: „Omul acesta nu are nici măcar o diplomă de la școala generală!” El era un bărbat șlefuit și posedea o mulțime de diplome și decorații, și se gândea că îl va face de rușine pe fratele Bosworth. Dar când s-a ajuns la Cuvânt, Best n-a fost în stare să spună nimic.

Vedeți?

Fratele Bosworth știa pe ce stă. Mulți dintre adepții lui, care stau aici, au fost prezenți acolo. Vrajmașul stătea acolo și ne batjocorea zicând: „Voi sunteți doar un grup de neștiutori! Oamenii normali nu pot crede așa ceva.”

Când

a auzit ce spune, fratele Bosworth i-a zis: „Un moment, te rog!

Câți din cei prezenți (erau cam treizeci de mii de oameni), merg la comunitatea baptistă și pot dovedi cu un certificat medical, că au fost vindecați prin puterea lui Dumnezeu, de când predică fratele Branham în locul acesta? Aș vrea să vă ridicăți în picioare.” S-au ridicat cam trei sute de persoane. Atunci fratele Bosworth a arătat spre ei și a întrebat:

„Ce este cu aceștia?”

Vedeți?

Dumnezeu ascuns în simplitate. Atunci Best a zis: „Aduceți-l aici pe vindecătorul divin! Aș vrea să văd cum hipnotizează pe cineva, apoi aș vrea să verific această timp de un an!”

Ted

Kipperman și Iris erau acolo și au făcut acele fotografii. Best a zis:

„Domnul

Branham nu e decât un impostor! Eu am văzut o femeie care avea o gușă mare. El a hipnotizat-o, iar a doua zi când am vorbit cu ea, nu o mai avea, îi dispăruse.

O,

el m-a batjocorit foarte mult și a spus că ar trebui să fiu alungat din oraș. Mai mult, a afirmat că el este cel mai potrivit să facă aceasta. Au fost titluri cu litere mari în ziarul „Houston Chronicle.”

Eu

nu am spus nici măcar un cuvânt. Am mers acolo ca să fac ceea ce era plăcut Tatălui meu, fiindcă El mi-a spus să mă duc.

Când

am coborât pe platformă, am spus clar că eu nu sunt un vindecător divin, iar dacă cineva spune că aş fi afirmat vreodată așa ceva, se înșală. „Nu vreau să fiu numit vindecător divin, pentru că nu sunt. Dacă dr. Best predică salvarea divină, sunt sigur că nu este de acord ca cineva să-l numească salvator divin. Tot așa, nici eu nu vreau să fiu numit vindecător divin, pentru că predic vindecarea divină. Deci, așa cum el nu este un salvator divin, nici eu nu sunt vindecător divin, dar *„prin rănilor Lui suntem vindecați.”* Aceasta este ceea ce doresc să înțeleagă oamenii.”

Dar

Best a răspuns: „Aceasta este o nebunie!”

Eu

am mai spus: „Dacă prezența și darul lui Dumnezeu și Îngerul Domnului sunt aici, atunci totul poate fi dovedit.”

Chiar

în clipa aceea, a venit un vâjâit de vânt, iar după ce a trecut totul, am spus: „Acum nu trebuie să mai spun nimic, pentru că El a vorbit deja pentru mine!” și am plecat de acolo.

Curând

după aceea, am părăsit marele oraș Houston, unul din cele mai frumoase orașe ale Americii. Când am revenit din nou acolo, simțeam o rușine pentru oraș. Străzile erau murdare... Am fost pe Texas Avenue, apoi am mers la Rice Hotel, unde se cazau și stelele de

cinema. Am coborât la cafenea: tavanul aproape cădea jos, tencuiala căzuse deja și peste tot era numai mizerie. Pe deasupra, printre predicatori domnea o mare încurcătură. Niciodată nu se mai auzise de așa ceva.

De

ce toate acestea? Dacă respingi Lumina, mergi în întuneric. Aceasta i-a adus pe oameni pe calea morții. Dar Dumnezeu a venit jos și S-a descoperit în simplitate. Și ce s-a întâmplat? Ei L-au respins deși a venit atât de simplu. Mai mult, Dumnezeu le-a permis să facă acea fotografie care a devenit cunoscută în întreaga lume. Chiar și oamenii de știință admit că aceasta este singura Ființă supranaturală care a fost fotografiată vreodată în Istoria lumii. Fotografia este expusă la Washington D.C. în sala de știință religioasă. Aceasta este simplitatea descoperită. Vedeți? Dumnezeu Se ascunde în simplitate, apoi Se descoperă în măreția slavei Lui.

El

S-a ascuns în moartea lui Hristos, apoi S-a descoperit pe Sine în înviere. Ce minunat! Aceste lucruri nu au sfârșit; am putea vorbi la nesfârșit despre ele și să le privim în diferite contexte. Puteți înțelege acum? Cine poate tăgădui lumina soarelui? Este cineva care preferă să se închidă într-o pivniță ca să nu vadă lumina soarelui?

Să

nu uitați: înainte de a fi greșiți, trebuie să respingeți ceea ce este adevărat. Dacă refuzați să vă deschideți ochii, veți trăi mai departe în întuneric. Dacă refuzați să priviți toată lucrarea, cum vreți s-o vedeți vreodată? Uitați-vă la lucrurile simple, pentru că totul depinde de lucrurile mărunte pe care încercați să le faceți.

Fiți

atenți și dați-mi voie să vă mai spun ceva: Isus a spus în Matei 11.10: *„Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”* Și Ioan a fost cel trimis înaintea Sa. Era atât de simplu!

Isus

a mai spus: *„Fiul omului va merge la Ierusalim și acolo va fi dat în mâinile oamenilor; ei Îl vor omorî, și a treia zi după ce-L vor omorî, va învia.”* (Marcu 9.31). Și a mai spus: *„Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți.”* (Matei 17.9).

Atunci,

ucenicii, cei care umblaseră cu Ioan, iar apoi au mâncat și au trăit alături de Isus, L-au întrebat: *„De ce zici cărturarii că mai întâi trebuie să vină Ilie? Tu zici că vei fi răstignit, vei muri și apoi vei învia, dar dacă ești Mesia, așază-Te pe tron!”*

„De

ce zici cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?” Foarte simplu. Pentru că Scriptura spune că el va veni înaintea lui Hristos. Și Isus le-a răspuns: *„...Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.”* (Matei 17.10+12). Cu cine vorbea Domnul? Cu ucenicii.

Acum

am să vă rănesc puțin, deși nu intenționez aceasta. Doar câteva minute și mă veți înțelege.

Bărbații

care umblau cu Isus, L-au întrebat: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?” Ei se întorseseră prin slujba lui Ioan și totuși nu știau cine era el. Așa spune Scriptura. De ce reproduceau cărturarii ceea ce spunea Scriptura? Înțelegeți ce vreau să spun? Scriptura spune că „...întâi trebuie să vină Ilie.” Iar ucenicii care umblau cu Domnul, au pus aceeași întrebare: „De ce spune Scriptura că el trebuie să vină înainte de a fi restituit totul?”

Lucrurile

au avut loc, dar poate numai pentru o jumătate de duzină de oameni. Vedeți, aceasta a fost totul. Ei erau cei aleși să vadă și să primească aceste lucruri.

Isus

a zis: „El a venit deja, dar voi nu l-ați recunoscut.” Vedeți? El a făcut exact ce a spus Scriptura că va face, iar restituirea a avut loc în cei ce l-au primit și l-au crezut. Dar deși Ioan a făcut întocmai ce a spus Scriptura, ei s-au purtat cu el tot cum era scris: nu au recunoscut lucrarea și l-au respins.

Sunteți

pregătiți, pentru că vreau să vă șochez puțin. Răpirea va avea loc în același fel. Va fi atât de simplă încât oamenii nici nu vor observa că a trecut. Răpirea va avea loc într-o zi obișnuită și nimeni nu va ști nimic despre acest eveniment.

Nu

plecați, ci fiți atenți la aceste lucruri, fiindcă voi încheia imediat. Răpirea va fi foarte simplă, apoi vor veni judecățile, iar ei îl vor vedea pe Fiul omului și vor spune: „Noi ar trebui să primim mai întâi cutare și cutare lucru... Nu trebuia să vină mai întâi Ilie? Și nu trebuia să vină mai întâi răpirea?”

Dar Isus le va spune: „Totul a avut loc, dar voi nu ați știut nimic!” Dumnezeu în simplitate.

Săptămâna

aceasta vom intra mai adânc în aceste subiecte. Observați: răpirea va fi foarte simplă și numai puțini vor face parte din Mireasă. Puteți vedea cum procedează cărturarii de astăzi cu această problemă? Ei au făcut deja planuri schițe, previziuni și vorbesc despre zece milioane de oameni care vor merge în sus; „Ei sunt toți metodiști”, promite un predicator metodist. „Ei sunt toți penticostali”, învață predicatorii penticostali, dar adevărul este că ei nici măcar nu ating această problemă.

S-ar

putea ca unul să fie din Jeffersonville, și va fi dat dispărut. Se va spune: „Doar nu putem ști...” Restul oamenilor nici nu vor ști ce s-a întâmplat. Unul poate fi răpit din Georgia, altul din Africa. Să zicem că vor fi răpiți cinci sute de oameni – dar aceștia nu vor fi Biserica întreagă, ci doar Mireasa. Nu Biserica, ci numai Mireasa. Biserica va apărea cu miile, dar numai după a doua înviere. Ea nu va avea parte de întâia înviere, ci se va ridica numai după trecerea celor o mie de ani, pentru că nu face parte din Mireasă. Dacă în clipa aceasta ar părăsi pământul cinci sute de oameni, lumea nu ar ști nimic.

Isus

a spus: „...în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat, și altul va fi lăsat.” (Luca 17.34).

Aceasta înseamnă că aici va fi noapte. Și tot El a spus că: „Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat.”

(v. 36). Aceasta va fi pe partea cealaltă a pământului.

„Ce

s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului..." (v. 26). Gândiți-vă că totul va merge mai departe. Printre oameni vor circula tot felul de mesaje fanatice. Astfel, primul lucru pe care-l vor spune, va fi: „Predicatorul a plecat undeva și nu s-a mai întors. Se spune că a plecat... Știi cumva ce s-a întâmplat?” sau: „Cred că cineva a chemat-o pe fata aceea tânără undeva... Poate a răpit-o cineva și a aruncat-o în râu!” Ei vor fi dezorientați.

99%

dintre oameni nici nu vor ști ce s-a întâmplat. Se va spune: „Fata aceasta a dispărut. De ce? Nu pot înțelege, pentru că n-a mai făcut niciodată așa ceva.”

Și

când văd că scrie: „Se vor deschide mormintele...” ei întreabă: „Cum se vor deschide mormintele?”

Îmi

pare rău că nu am timp să intru mai adânc, dar tot ce doresc este că vi-L arăt pe Dumnezeu descoperit în simplitate. Poate că din corpul acesta omenesc va mai rămâne doar o lingură de cenușă, dar aceasta nu contează, voi veți apărea oricum în viața duhovnicească.

Dumnezeu

vă va chema și va avea loc răpirea. Evenimentul acesta nu înseamnă că îngerii vor veni jos și îi vor dezgropa pe morți. Dar cum va fi? Trupul acesta este născut în păcat, dar atunci va apărea un trup nou, după chipul și asemănarea Lui. Dacă am primi doar un trup ca cel pe care-l avem acum, am muri din nou. Astfel, nimeni nu poate spune: „Mormintele se vor deschide și morții vor ieși afară.” Este adevărat, ele se vor deschide, dar nu în felul cum

vă gândiți că se va întâmpla. Nu va fi așa! Va fi o taină, pentru că El a spus că va veni ca un hoț noaptea. El ne-a spus deja aceasta: va avea loc răpirea, apoi vor veni judecățile: dureri, boli, nenorociri, etc. Va fi un timp atât de groaznic, încât oamenii se vor ruga ca moartea să-i elibereze de judecățile care vor veni. „Doamne”, vor spune ei, „de ce a venit această judecată peste noi? Nu ai spus că mai întâi va avea loc răpirea?” Dar El le va răspunde: „Răpirea a avut deja loc, iar voi nu ați știut nimic!” Vedeți? Dumnezeu S-a ascuns în simplitate.

Da,
răpirea va avea loc și voi nu veți ști nimic.

De
ce nu cred religioșii aceste semne simple ale venirii Sale? Ei așteaptă toate aceste lucruri care sunt scrise în Scriptură: ca luna să se transforme, ca soarele să-și piardă lumina și multe alte lucruri care vor avea loc.

O,
dacă am mai avea puțin timp! Mai am aici câteva notițe, ca să vă arăt când vor avea loc aceste lucruri, dar nădăjduiesc că vom vorbi mai mult despre această temă la deschiderea Peceților. Evenimentul va avea loc fără ca voi să-l observați. Vedeți cum este? Dacă Îngerul Domnului ne va rupe Pecețile, să nu uitați că totul este pecetluit cu cele șapte tunete tainice.

De
ce nu pot crede oamenii simplitatea unui grup smerit și glasul semnului lui Dumnezeu? De ce nu pot crede ei? Totul este așa cum a fost întotdeauna. Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu a fost descoperit, dar ei sunt prea înțelepți și educați ca să creadă Cuvântul simplu scris și vor să adauge propria lor tâlcuire la

el. Astfel, spun: „Nu se înțelege așa... Nu este așa... Nu înseamnă aceasta!”

Pot

să vă mai spun ceva repede? Chiar și vedeniile pe care le-a dat Domnul în locul acesta au fost înțelese greșit. Acesta este motivul pentru care mă auziți spunând adesea: „Să spuneți numai ceea ce este pe benzi! Spuneți ceea ce a spus vedenia!”

Dacă

sunteți treji cu adevărat, veți vedea ceva. Eu nu cred că trebuie s-o țin în mâini ca să v-o arăt, este aici, dar cei învățați și înțelepți vor pierde ocazia aceasta. Vedeniile simple, care sunt descoperite într-o astfel de simplitate, trec peste capetele oamenilor.

Vedeți,

eu am văzut vedenii și v-am spus că trebuie să merg în singurătate. Știți câți s-au poticnit în acele cuvinte, dar Dumnezeu m-a trimis acolo cu un anumit scop. Apoi, am venit înapoi și v-am explicat însemnătatea acelor lucruri. Mi s-a arătat că mama mea va muri și multe alte lucruri, iar când m-am întors, v-am spus mai dinainte tot ce se va întâmpla, și s-a întâmplat întocmai cum a spus El mai dinainte.

Dacă

ne întoarcem la Ioan, el s-a ridicat și a spus: „Eu nu sunt Mesia, ci sunt doar glasul celui ce strigă în pustie...” Apoi, ucenicii au întrebat: „*De ce spun cărturarii că mai întâi trebuie să vină Ilie?*”

Simplitatea

lui Dumnezeu trece pe deasupra capetelor oamenilor. Lăsați-mă să vă mai spun ceva, apoi vom încheia cu ajutorul Domnului. Îmi pare rău că tot repet, dar noi vom intra în problema aceasta. V-am ținut prea mult, pentru că în câteva ore vom reveni aici.

Să

luăm o picătură de cerneală neagră. Cu cerneala poți scrie o cerere de grațiere dintr-o închisoare, și tot cu ea poți scrie o eliberare pentru cineva aflat în camera morții, nu-i așa? Cu ea a putut scrie Ioan capitolul 3, versetul 16, pentru a face cunoscută salvarea sufletului meu, dacă cred, este adevărat? Tot cu această cerneală se poate scrie actul meu de deces, sau condamnarea mea înaintea unui tribunal. Cerneala are un scop, este adevărat? Dar de unde vine această picătură de cerneală? Ea este compusă din substanțe chimice. Dacă o astfel de picătură de cerneală ajunge pe îmbrăcămintea voastră, aveți o pată.

Dar

noi am produs o soluție pentru curățirea petelor. Voi, gospodinelor, folosiți această soluție de curățire. Ce se întâmplă cu cerneala, dacă las o picătură în această soluție? Este dizolvată, așa că nu se mai găsește nici culoarea ei, nici pata.

O

parte din această soluție de curățire este apă, adică oxigen și hidrogen. Ambele, adică oxigenul și hidrogenul, formează un amestec exploziv, iar pe de altă parte, sunt de fapt cenușă. Dar împreună aveți apă. Mergeți înapoi și vedeți compoziția.

Eu

nu cunosc formula chimică și nici nu îndrăznesc s-o exprim, fiindcă s-ar putea să fie vreun chimist printre noi. Totuși, vreau

s-o explic în felul meu simplu, cu încrederea că Dumnezeu Se va descoperi prin aceasta.

Vedeți,

eu am pus o picătură de cerneală în această soluție. Ce s-a întâmplat? Acea picătură neagră a dispărut imediat. Ce s-a întâmplat? S-a dizolvat de tot. Știința spune că s-a întors în starea ei originală.

Dacă

este o substanță creată, trebuie să fie chemată la existență de Creator. Nici voi nu stați aici din întâmplare, iar eu nu vă rețin din întâmplare, pentru că pașii celor dreți sunt hotărâți de Domnul. Noi avem un motiv pentru care stăm aici și avem un motiv să credem. Priviți-l pe om înainte de căderea în păcat. După ce a păcătuit, s-a despărțit de Dumnezeu și a devenit muritor, între el și Dumnezeu căscându-se o mare prăpastie. După ce a părăsit starea în care fusese, i-a fost imposibil să se întoarcă înapoi. Vedeți? Nu mai exista nici o cale de întoarcere, dar Dumnezeu a luat sângele unei oi sau al unui țap, în locul omului. Chiar și jertfa lui Abel mărturisește aceasta. Pe de altă parte, omul este un fiu de Dumnezeu. El este o creațiune a lui Dumnezeu, un moștenitor al pământului. Adam putea hotărî starea naturii; putea chema lucrurile la existență, etc. De ce? Pentru că omul este un creator; el este o creațiune a lui Dumnezeu.

Dar

după ce a deschis acea prăpastie, omul s-a despărțit de Salvatorul său și acum este un păcătos prin naștere, fiind predat în mâinile Satanei. Ce a făcut Dumnezeu? A primit jertfa sângelui, dar sângele oilor și al țapilor nu putea să ne despartă de păcat, pentru că aducea doar acoperirea păcatului.

Dacă

aș avea o pată roșie pe mână și aș acoperi-o cu ceva alb, această pată ar fi totuși acolo. Vedeți, pata ar continua să fie acolo. Dumnezeu are o Soluție de albire a păcatelor, o Soluție adusă din ceruri. Este vorba de sângele Fiului Său, pentru ca păcatele noastre mărturisite, să poată cădea în această Soluție a lui Dumnezeu. Încercați s-o regăsiți! Culoarea păcatului dispare prin Mijlocitorul care stă între Dumnezeu și oameni până la lovirea acuzatorului, a lui Satan.

Dar

ce se întâmplă cu fiul pierdut? El vine din nou în părtășie cu Tatăl și nici nu-și mai aduce aminte de păcatul care vorbea cândva împotriva lui. Nu mai există nici o condamnare. În această soluție nu mai poate fi văzută nici o pată. Aleluia! Așa cum s-a dizolvat cerneala în soluția de înălbitor și nu mai poate fi găsită, așa este dizolvat păcatul în sângele lui Isus Hristos.

Da,

dacă păcatul a fost mărturisit și omul respectiv s-a cufundat în sângele Domnului Isus Hristos, chiar și obiceiurile vechi sunt omorâte. Orice părticică de păcat cade înapoi pe Satan și rămâne asupra lui până în ziua judecății, când va fi aruncat în iazul de foc, unde este destinația lui finală. Prăpastia a fost biruită și nu-și va mai aminti nimeni de ea, iar omul stă drept și iertat, ca un fiu de Dumnezeu. Simplitate!

Moise

a venit sub acoperirea sângelui animalelor, purtând mărturia Cuvântului lui Dumnezeu și dovedind că era slujitorul lui IahveH, așa că Dumnezeu a putut să-l ia și să pună în gura lui cuvintele Sale. El umbla ca un om simplu, iar IahveH îi vorbea prin vedenii. Moise s-a dus și a întins mâna spre Est... Să nu uitați

că Dumnezeu i-a vorbit și i-a cerut să facă aceasta. A fost hotărârea lui Dumnezeu, pentru că El Se folosește de oameni. Da, El i-a vorbit lui Moise și i-a spus tot ce trebuia să facă.

Astfel,

El i-a zis: „Du-te, întinde toiagul spre Est și spune: „Muște...”
Și Moise s-a dus, sub acoperirea sângelui animal, a ridicat toiagul spre Est și a spus: „Așa vorbește Domnul... să vină muște la existență!” Moise nu auzise niciodată de acele muște, dar s-a dus la Faraon și a vorbit Cuvântul. Mai întâi a fost un gând, apoi a fost exprimat și a devenit Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu. Era Cuvântul vorbit prin buze omenești, printr-un om simplu, aflat sub acoperirea sângelui animalelor.

Poate

că mai întâi a apărut o muscă verde, dar curând după aceea erau câteva kilograme pe metru pătrat. Ce era aceasta? Cuvântul lui Dumnezeu vorbit prin Moise ca creator, pentru că fiind sub sânge, Moise stătea în prezența lui Dumnezeu, iar cuvintele rostite nu erau de fapt cuvintele lui, ci erau cuvintele lui Dumnezeu.

„Dacă

rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” (Ioan 15.7). Cum stă biserica?

Apoi

a poruncit să vină broaște. În toată țara nu era nici o broască, dar într-o oră peste tot era plin de broaște. Cine făcea aceasta? Dumnezeu Creatorul ascuns într-un om.

Acum

aș vrea să vă întreb ceva. Dacă sângele unui taur sau al unui țap a fost folosit ca soluție de albire, care putea să acopere păcatele și să-l aducă pe om în poziția de a vorbi Cuvântul creator al lui Dumnezeu și să aducă la existență muște, de ce vă poticniți în Soluția vindecătoare a sângelui lui Isus Hristos, care poate să cheme la existență veverițe și să facă multe alte lucruri?

Să

nu faceți aceasta! Să nu vă poticniți în simplitate! Credeți că El este și rămâne Dumnezeu! O, El v-a iertat păcatele! Aș dori să am timp să mai vorbesc despre textul din Marcu 11.23:

„Adevărat

vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

Aș

mai avea 3-4 pagini de notițe, dar trebuie să mă opresc aici...

Dumnezeu Se ascunde în simplitate, puteți vedea aceasta? Ceva nu corespunde! Undeva este ceva pe dos! Dacă Dumnezeu a dat o asemenea făgăduință, El nu poate minți, dar Se ascunde în simplitate. Totul este atât de simplu, încât cei învățați și cărturari spun: „O, este numai telepatie!” sau altceva de felul acesta.

Dumnezeu

poate să pătrundă în timp și să vă spună exact ce s-a întâmplat atunci, și la fel de exact poate spune ce se va întâmpla în viitor. Soluția de albire a sângelui Domnului Isus Hristos poate lua un păcătos și să-l albească, astfel încât poate sta neprihănit înaintea lui Dumnezeu.

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” „...cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu...” Și tot Isus a spus: „De ce Mă acuzați? Nu este scris în Legea voastră că cei cărora le-a vorbit Cuvântul, adică prorocii, au fost numiți „dumnezei”? Atunci de ce Mă condamnați pentru că am zis că sunt Fiul lui Dumnezeu?” (Ioan 10.34-36 - parafrizare).

Ei pur și simplu nu au văzut aceasta, au scăpat șansa de a vedea.

Adunare,
să nu pierzi șansa de a-L vedea în mesajele care vor urma!
Recunoașteți ziua în care trăim! Gândiți-vă că sângele lui Isus Hristos anulează păcatele noastre, le îndepărtează de la noi pentru totdeauna și nici măcar nu mai există în amintirea lui Dumnezeu. Toate păcatele noastre au dispărut.

Păcatul
a lăsat o pată în urmă,

Dar
El a spălat-o;

Și
acum alb ca zăpada

Înaintea
tronului Său, eu stau

Desăvârșit,
prin har.

Oh!

Cum pot să fiu desăvârșit? Prin sângele Lui, nu prin meritul meu, fiindcă sângele Lui stă între mine și Dumnezeu. Soluția, Înălbitorul, stă la mijloc pentru a omorî păcatele, iar Dumnezeu mă privește prin sânge și mă vede alb ca zăpada. Păcatul a dispărut, nu ne mai poate ajunge pentru că acolo este o Jertfă. Vedeți? Eu sunt un păcătos, dar El a îndepărtat totul pentru că L-am acceptat.

Cum

stăm cu credința și cu primirea Cuvântului simplu al lui Dumnezeu? Luați-L pe El conform Cuvântului Său și stați pe ceea ce a spus Dumnezeu. Dumnezeu Se ascunde în simplitate, într-un grup neînsemnat, dar într-o zi Se va descoperi El însuși, așa cum a făcut-o și în zilele care au trecut. Îl iubiți?

Eu

Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru

că El m-a iubit întâi

Și

a răscumpărat mântuirea mea

Pe

crucea de la Golgota.

Îl

iubiți? O, El este minunat! Nădăjduiesc și am încredere că mesajul va împlini scopul pentru care a fost trimis, ca să nu mai căutați lucruri mărețe, ci să-L vedeți pe Dumnezeu în mărirea Sa. Să nu uitați că El Se descoperă în simplitate și smerenie. Să nu-L căutați în lucrurile mari și strălucitoare!

Voi

spuneți: „Bine, dar Dumnezeu vorbește despre lucruri mari! Va veni un timp când se vor întâmpla lucruri mari!” Dar totul va fi atât de smerit, încât ei vor pierde ocazia să vadă lucrurile și vor trece pe lângă El.

Poate

vă veți întoarce privirea și veți spune: „Dar niciodată nu s-a întâmplat așa ceva!...” iar lucrurile au trecut peste capetele lor și nu au văzut nimic. Totul este atât de simplu! Dumnezeu locuiește în simplitate și Se descoperă în mărirea Sa. Ce Îl face atât de mare? Faptul că Se poate coborî atât de jos.

Un

bărbat mare și renumit nu se poate prezenta atât de simplu, ci trebuie să se comporte conform stării lui. Vedeți? Dar dacă ar fi suficient de mare, ar veni jos și s-ar smeri.

Așa

cum a spus un bărbat despre un predicator care era foarte învățat, iar după ce și-a încheiat cuvântarea a coborât cu capul plecat și abătut: „Dacă bărbatul acela ar fi urcat la amvon așa cum a coborât, ar fi coborât așa cum a urcat.” Așa este. Dacă s-ar fi smerit, ar fi fost mare în fața tuturor.

Smeriți-vă!

Nu încercați niciodată să fiți deosebiți, ci iubiți-L pe Isus și fiți simpli ca El! Spuneți: „Doamne, dacă în inima mea este ceva fals sau altceva ce este pe dos, ai milă de mine, fiindcă nu vreau aceasta. Știu că se apropie ziua venirii Tale și doresc să mă număr printre cei ce vor avea parte cu Tine.”

Pecetele

sunt pe cale să fie deschise... Gândiți-vă că Dumnezeu este singurul care poate face aceasta, iar noi depindem în totul numai de El.

Dumnezeu

să vă binecuvânteze. Amin.

-

Amin -